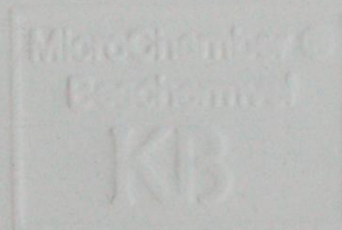
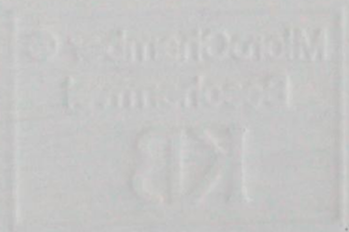

KB

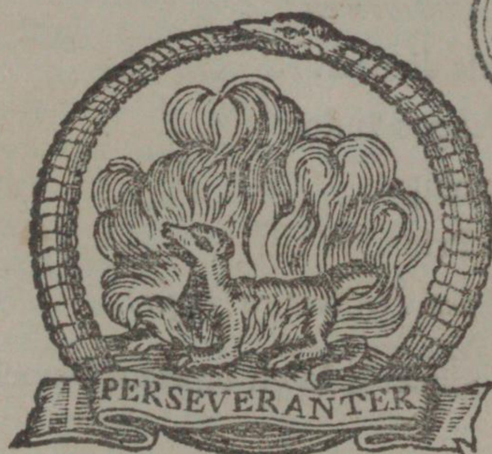

HET
ERANDERLYK
GEVAL,
OF
TANTVASTIGE LIEFDE;
BLYSPEL.
L'AMOUR PEUT TOUT.

Gespeelt op d'Amsterdamsche Schouwburg.

Den tweeden Druk.

TE AMSTERDAM,
By de Erfgenamen van JACOB LESCAILJE, op den Middeldam, naast de Vischmarkt. 1697.

VERTOONERS.

Koning van Napels.

Karel, onbekende Prins van Napels, verlieft op Margareta.

Frederico, 's konings Neef.

Porcia, 's konings Nichte.

Margareta, onbekende Princes.

Albano, adelyk Landman.

Leonido, zyn zoon, verlieft op Margareta.

Arnesto, Napolitaanschen Graaf.

Lodovico, Napolitaanschen Marquis.

Leonoor, Staatjuffer van Porcia.

1, 2, 3, 4, *Raatsheeren.*

Mengo, Karels dienaar.

Klarette, Mengos zuster.

Pagie des Konings.

Pagie van de Prins.

Voorts gevolg van Hofstoet en Jagers.

Het Tooneel is in en omtrent Napels.

HET

HET VERANDERLYK GEVAL, OF STANTVASTIGE LIEFDE.

EERSTE BEDRYF.

Koning. Frederico. Porcia. Arnesto. Ludovico. Raatsheeren en gevolg.

Kon. NU ziet men eind'lyk wat den hemel had besloten;
Na zo veel jaren kryg, en zo veel bloet vergooten,
En d'armen onderdaan te jammerlyk geplaagt,
Daar Napels tot ons leet 't gevoelen noch af draagt;
Dat al t'ellendig zoo veel wreetheid most bezuren
Van mynen broeder, nu gestraft ter goeder uren
Voor al zyn dwinglandy en openbaar gewelt.
Ik vind' my op myn troon gelukkig weêr herstelt.
Doch om dat veel van myn trouwhartige onderzaten
Niet weeten waarom ik myn Rykstoel heb verlaten,
Behalven dat ik noch een zaak van groot gewigt
Hun kenbaar maken wil, zo vinde ik my verpligt
U alles dezen dag in 't brede te verhalen,
Op dat de blyde zon van eendracht eens haar stralen,
In dit ontruste Ryk, met heerlyker schyn
Mag schieten, tot geluk van die ons gunstig zyn.
Fred. De Vorst die volg zyn wil, wy luist'ren met verlangen.
Porc. En wachten vreugdig zyn gebooden staag t'ontfangen.
Arn. De nyt en oproer zwicht op 't Koninklyke woort.
Lud. Zo bloei de vreê! uw lof werde aan 't gestarnt gehoort.

Kon. Myn Vader Karel, die gelukkig deze Staten
Voor my beheerde, had twee zoonen nagelaten,
Prins Henrik nevens my gebooren t'eender dragt,
Doch tegenstrydig in natuur reets voortgebragt;
Want wy al worstelend' het werelts licht genoten,
Als op die zelve tyt ons moeders oogen sloten,
Die 't leven liet zoo haast zy ons het leven gaf.
Myn Broeder die wies op in hoogmoet, hy was straf,
Wellustig, had al 't geen daar uit iet quaat kan spruiten,
Daar ik in tegendeel my nimmer ging te buiten;
Ik had zachtmoedigheid en ootmoet tot myn wit.
De toorn had myn gemoed nooit zonder reên verhit.
Ik won elks hart door deugt, en volgde 't spoor der reeden.
1 *Raatsh.* Wy weeten hoe de Vorst op's vaders troon quam treeden,
Bevestigt na zyn dood van Adel en gemeen:
Hoe veel oproerig graau hier over niet te vreên
Van Henrik opgeroit, om met hem aan te spannen,
U zochten van uw ryk en erfstoel te verbannen.
Kon. Gelyk 't gebeurde, want zy kreegen op een dag
Myn kroon, en kroonden hem na 't winnen van een slag.
Toen kon Rechtvaardigheid by 't volk geen plaats meer vinden;
Zyn vyanden voor dees, dat waren nu zyn vrienden.
Ik vluchte en redde my noch naulyks van de doot,
Met vrouw en zuster beid': hoewel in barens noot,
En schier op 't uiterste, doch quamen noch gelukkig
In onbekent gewaat in 't naaste dorp; hoe drukkig
Viel ons die ramp! hoe droef valt die gedachtenis!
Albanoos wooning, die niet ver van daar en is,
Was onze schuilplaats. 'k moest my op zyn trou betrouwen:
'k Beval hem in der yl de droef en zwangre vrouwen;
En liet hun daar, wyl ik om uitkomst voor haar bad.
2 *Raatsh.* Den wreeden broeder, die uw dood gezwooren had,

Vervolgde fluks de Vorst tot in de minste hoeken.
Kon. Dies moest ik beeter luk op vreemden bodem zoeken,
'k Gaf my na Duitsland toe: maar was noch nauwelyk
Vol rouw gekoomen op de grenzen van myn Ryk,
Of ik vernam reets, dat myn bedgenoot in 't baren
Met haare zuster vol van smart gestorven waren.
Dit voede myn verdriet, en hiel myn hart beducht,
Niet weetend' of ik had te hopen op een vrucht,
Daar ik de moeder dus ontydig weg zag rukken.
3 *Raat.* O los geval! gy geeft wel hondert ongelukken
Voor een geluk, en leert ons kennen dat in smaat
Of noot geen vrinden zyn, noch eenig toeverlaat.
Kon. Dit bleek aan my, die toen van yder wierd vertreeden.
De zon had twintig jaar den aartkloot omgereeden
Van 't oosten tot het west; en met zyn goude glans
Den dag verquikt, dat ik als balling (eer de kans
Wou keeren) zwerven moest. Toen d'hemel wiert bewogen
Om Henriks dwinglandy niet langer te gedogen;
En my te helpen door de hulp der Duitse macht,
Tot ik hem overwon en eind'lyk t'onderbracht.
4 *Raat.* Gy waagde slag op slag, daar meenig om moest zuchten,
Tot dat de Vorst zyn heir lafhartig heen' deed' vluchten,
En als beschermer en hanthaver van zyn recht,
Hem eind'lyk zelf verwon in openbaar gevecht.
1 *Raat.* Wat gy hebt uitgestaan dat kunnen wy getuigen,
Eer dat men Napels weêr zag voor uw wille buigen,
Daar gy ten tweede maal met zegen zyt gekroont
Door 't Goddelyk bestier, dat altyt deugt beloont.
Kon. Nu wensten ik niet meer te weten voor myn sterven,
Als wie dat na myn doot myn Ryk en kroon zal erven;
En of myn gemaalin, die nu hier boven leeft,
Een erf voor deze Staat ons naagelaten heeft.
2 *Raat.* Albaan, de schutsheer van uw waarde Koninginne,
Leeft hier by 't naaste dorp, die zal uw droeve zinnen

(Gelyk wy hopen) haaſt verlichten van de ſmart;
Die zo veel jaren u gelegen heeft op 't hart.
Kon. 'k Heb daarom tot de jagt nu alles ree doen maken,
Om eens uit dit verdriet en twyffel te geraken.
Geeft ons den hemel nu dat ik een Zoon bejaag,
Ik hem met Porcia myn kroon en Ryk opdraag;
En zo daar tot myn luk een dochter werd gevonden,
Werd Frederico door de trouw met haar verbonden.
Doorluchte Neef en Nicht, ik wenſte wel gelyk
U op te offren elk een machtig koninkryk;
Want uwe deugd verdient ter kroon te zyn geboren.
3 *Raat.* Het ſchynt den hemel heeft het anders nu beſcho-
Die zonder uitſtel door Albaan ons zal doen zien (ren,
Wie dat op Napels troon zal heerſchen en gebiên.
Kon. Gy heeren, dit 's 't geheim tot noch toe u verborgen!
Dit is het dat myn ziel bekommert hiel met zorgen!
Dit is de hoop, die my alleenig aamtogt maakt!
Dit is de ruſt en trooſt, daar myne ziel na haakt,
Nu ik ten einde loop van 's levens hoge jaren.
De 4 Raatsh. Den hemel wil de Vorſt en zynen nazaat ſpa-
Fred. „ O vreemde toeval! (ren,
Porc. „ Meer als wonderlyk verhaal!
Fred. „ 'k Ben reeds vol zorgen.
Kon. Kom, en voeg u al te maal
Aan myne zyde, ik wil op 't braafſt dees jagt vereeren.
Porc. Wy volgen heel vernoegt zyn Majeſteits begeeren.
Arne. Indien uw erfgenaam, doorluchtig Vorſt, noch leeft,
't Is billik hy de kroon van u te wachten heeft. (ven,
Kon. Eer Phebus duikt in 't weſt en wy zyn ſchynſel der-
Zal Napels weeten wie dit Ryk na my zal erven.
Porc. „ 'k Ben koninginne vind de vorſt na wens een zoon.
Fred. „ En zo 't een dochter is, krygt Frederik de kroon.
Porc. O hemel! het moet al na uwe wil geſchieden.
Kon. Elk maak zich voort gereet op 't koninklyk gebieden,
En kom op 't prachtigſt zich vertoonen op dees jagt.
Dat al wat noodig is in haaſt werd bygebragt,

Ik zelf ga voor, om dit gewenſte wilt te jagen.
Arn. 't Wert al in yl volbragt na 's Vorſten welbehagen.

Mengo vluchtende, wort van Leonido met een pook vervolgt, die van Margreta wert geſtut.

Mar. HOu! Leonido, toef, waar heen! wat ongeval?
Leon. Laat los, want Karel door myn hant nu ſterven zal,
Doch eerſt dien koppelaar.
Marg. Zyt gy berooft van zinnen?
Men. O moort! waar berg ik my?
Leon. Hy laat u te beminnen,
Of ſterf met recht. en deez'....
Men. Och, hemel! wat voor raat?
Ontloopen kan ik niet; myn leven dat beſtaat
In 't houden van Margreet, myn doot in los te laten.
Leon. Laat los, ondankbare!
Marg. Wat kan zyn doot u baten?
Leon. Genoeg, doch Karels meer.
Marg. Uw gramſchap doch beſtiert.
Leon. Nu hy van u, gelyk een afgodt, wert geviert,
En ik veracht, gehaat, ter noot vol ſmart kan leven,
Zoo moet zyn ſterven aan myn doot verlichting geven;
Op dat myn bange ziel, die na de doorſnik hygt,
Eer datze my verlaat, een weinig aamtocht krygt.
Marg. Bezadig u.
Leon. Laat af!
Meng. Och, help! ik ben verlooren!
Hy wil my, zonder eens myn biegt voor 't leſt te hooren,
Na d' andre werelt gaan verzenden.
Leon. 'k Ben vervult
Van minnenyt en wraak, en raas van ongedult.

Karel ziet haar, en luiſtert.

Kar. „ Ach! 't is myn Margareet.
Mar. Gewis gy zyt bedrogen.
Kar. „ Met Leonido, laas! wat moet ik niet beoogen.

Mar. 'k Heb Karel nooit bemind.
Kar. „ Wat hoor ik?
Mar. En veel min
Zal ik hem minnen.
Kar. „ Zyt gy dan zo licht van zin,
„ Daar gy zo dikmaal my uw eigen helft gingt noemen?
Mar. Verbant die vrees, en veins, en wild u toorn verbloemen.
Leo. Bedriegd myn minnenyt my dan zo reis op reis?
Mar. Hoe! twyffelt gy?
Leo. Met reên.
Mar. Voldoet u door een eisch.
Kar. „ Na 't schynt zo zoekt zy hem met woorden weêr te paien.
Mar. Zeg of ik Karel lief?
Kar. „ Hoe kan die weerhaan draien!
Mar. Spreek, Mengo, zwygt gy nu?
Leo. Blyf staan, waar wilt gy heen?
Men. Waar heen? na de barbier.
Leo. Wat oorzaak? om wat reên?
Heb ik u dan gequetst?
Men. Wel hoefje dat te vragen?
Ik zal 't litteiken licht voor al myn leven dragen,
En voel my by myn rug wel degelyk gewont,
Zie vry, ik ben alreê....
Leo. Wat raast gy? zeg terstont
Of Margareet hem mind.
Men. Zou zy hem niet beminnen!
Mar. Wat zegt gy, Mengo?
Kar. „ 'k Ben nau meester van myn zinnen.
Men. Wat vraagt gy my na 't geen gy zelver beter weet.
Kar. „ Ontkent gy dus uw liefd', zo is myn liefd' my leet.
Mar. Hoe weet gy dat ik hem bemin?
Men. Hoe zou ik 't weten?
Kar. „ Ik sterf van achterdocht.
Men. Ik zag u lest gezeten
By Karel aan dees beek, in zoete redenstryt,

Van

Van liefden en van trouw en aangenaam verwyt,
Dat toen zo lieffelyk gewrooken wierd met kussen.
Mar. Hy weet niet wat hy zeit.
Men. Ik docht een bort daar tussen,
Eer dat door 't zoenen hier de zaaken varder gaan.
Mar. „Is't moog'lyk! kan hy dan myn teekens niet verstaan.
Leo. Wat hoor ik al?
Men. Zy heeft hem gist'ren voor myn ogen
Omhelst.
Leo. O min! wat moogt gy niet door uw vermogen,
Nu dat gy door uw kracht der maagdenplicht ontaart?
Mar. Zyn vrees die doet dat hy in als de waarheit spaart.
Leo. Bedrieglyk veinzen? wat hebt gy al list van node?
Men. Ook schreef zy noch aan hem.
Mar. Hoe weet gy zulks, gy snoode?
Men. Om dat ik van den brief bestelder ben geweest.
Wat zegje daar op? he....
Leo. Nu is hy niet bevreest.
Mar. 't Verstant dat is hem weg, wat helpt hier 't wederleg-
Leo. De spyt verhit myn toorn. (gen.
Men. 'k Vergat u noch te zeggen
Hoe ik haar deze nacht beide in een kamer vond,
Gestrengelt arm in arm, gelegen mont aan mont. *bin.*
Mar. Dat liegt den schelm, ik zweer hy my t'onrecht be-
tichten.
Leo. En echter kan ik daar myn smart niet door verlichten,
Rechtvaardige yver kruipt myn leden door en door.
Mar. „Ik veins nu, op dat hy myn Bruigom niet vermoor.
Verband doch uit uw geest die ydele gedachten;
Ik liefde Karel nooit, en zal zyn liefd' nooit achten,
Gy hebt alleen gepeilt het diepst van myn gemoet,
't Is nodeloos dat gy door wraak uw leet verzoet.
Kar. „Dit 's niet geveinst, maar ernst
Leo. Myn ongedult te toomen
Valt pynlyk voor myn hart, met wraaklust ingenomen.
Dan evenwel de hoop die gy myn liefde geeft,

Verdelgt haar ſmart, en maakt dat myne ziel herleeft.
Mar. 'k Verzeeker u daar van. gy moogt myn woort betrouwen.
Leo. Hoewel verandering is eigen aan de vrouwen,
En dat men tuſſchen haar en ongeſtadigheit,
Geen onderſcheit en vind, hoe nau het werd bepleit.
'k Stel my dan noch geruſt: vaar wel myn welbehagen.
Vergeeft myn klagt, uw ſchoont' was oorzaak van myn klaagen. *Leo. binnen.*
Mar. Vaar wel!
Kar. „ Geen menſchelyk gedult was oit zoo groot,
„ Die dees vergifte ſmaat, veel arger als de doot,
„ Kon wederſtaan, de ziel die voelt te groote ſmarte,
„ 't Is billik dat myn mont verlichting geef aan 't harte.
„ Ik zeg hy weet van liefd', veel min van minnenyt,
„ Die zulke een hoon vergeet, en zoo veel leet verbyt.
Mar. Ik zie daar gins myn hart.
Kar. „ O groote trouwloosheden!
Mar. 'k Zal nad'ren, en met hem myn onluſt wat vertreden.
Myn Heer, myn Karel, Lief, myn vreugt, hoe dus ontſtelt?
Myn trooſt, myn halve ziel, wat is 'er dat u quelt?
Zyn ſprakelooze tong ſchynt als een ys bevoren.
O Hemel! wat is dit? dit komt my vreemt te voren!
Beoogt my Karel, ach! hoe zal ik dit verſtaan?
Dus onbeweeglyk als een rots! wat gaat my aan?
Zyn ogen niet op my als vuurge ſtralen ſchieten.
Spreek doch, myn Hart, ik bid.
Kar. Onlydelyk verdrieten!
Mar. Hoe! voelt myn Engel iets?
Kar. Ik voel, ô ſnode Vrouw!
Een achterdocht die my bezwaart met naberouw;
Een pyn die my vertoornt, een toorn die my doet ſchrikken,
Een ſchrik die my vermoort op elleke ogenblikken,
Een moort die my ontſtelt, en een ontſteltenis,
Die my ſteets hoont met hoon die my onlyd'lyk is,
Mits

Mits zy myn ziel met angſt en pynen ſtaag verzellen,
Beken nu zelf of ik geen reên heb my te quellen.
Mar. Plaagt u de minnenyt, Beminde, zyt gy dol?
Kar. Verraderes! hoe vals ſpeelt gy geveinſt uw rol!
Mar. Hoe zegt gy zulks, myn Lief, en prangt myn ziel met lyen,
Daar gy myn liefde kent?
Kar. Ik ken uw veinzeryen,
Bedriegſter, vol van liſt, myn oogen zagen hoe
Gy Leonido ſtreelde, en wierd die luſt niet moe.
Hy leeft in uwe gunſt, daar ik veracht moet leven,
De bloemen zouden zelf getuig'nis konnen geven,
Van myne trouwe min en uwe trouwloosheit,
Ten zy Auroras komſt, die zelf myn ramp beſchreit.
Haar rukte van haar ſteel en deedze zoo verdwynen,
Op datze meê hun deel gevoelen van myn pynen.
Mar. 'k Bid, luiſter en bemerkt.
Kar. Zwyg ſtil, en laat my ſtaan,
Eer ik tot wraak dit ſtaal doe door uwe boezem gaan,
Hoewel het beter waar dat het myn hart doorgriefde,
Waar gy uw woonplaats houd door myn oprechte lief-
Op dat ik door myn doot betalen mogt de ſchult (de,
Dat ik u heb gelieft, en van myn ongedult;
Zoo kreeg ik ſtervende de naam van trouwe Minnaar,
En gy van valſche Vrouw.
Mar. Zyt doch uw zelfs verwinnaar,
Hoe! wert gy zinneloos? ey Karel, hoor my doch!
Kar. Laat af, Sireen! die door uw toverend bedrog,
Gelyk een Crocodil door overvloet van tranen,
Myn ziel belaagt, ik zal myn zelven nu gaan banen
Een weg tot vryheit, om eens van u af te zyn.
Mar. Het is niet als gy meent, myn Karel, hoor na myn.
Kar. Ontken vry 't geen ik zelf gezien heb met myn ogen,
Waar door ik roereloos, gelyk als opgetogen,
My zelf zo miſte dat ik my niet wreeken kon
Van hem en u gelyk, vermits myn hart begon

Te twyflen wie aan my meest oorzaak had gegeven,
Uw ontrouw, of zyn min, die u had aangedreven.

Mengo.

„ ZAcht, is dat Karel niet? nu is 't al weer verbruit;
„ Zo hy my ziet, zo ziet het voor my deerlyk uit.
Kar. Zyt gy, verrader, nu den koppelaar geworden
Van Leonido? zeg my datelyk, wat porden
U hier te komen? eer 'k u hals en beenen breek.
Wat brengt gy uit zyn last aan Margareta? spreek.
Men. Niet, zeeker Heer, ik breng waarachtig niet met allen.
Mar. Gy brengt uw dwaasheid meê, laat die u weêr ontvallen.
Men. „ Zy belgt haar voor gewis dat ik flus heb gezeit,
„ Hoe dat zy Karel mind, 't moet anders zyn gedreit.
Kar. Zeg, mind zy Leonid'?
Men. Voorzeeker boven maten,
Zy zou om hem alleen veel andre wel verlaten,
Dat weet schier ieder een.
Kar. 't Is wel, trouwloze! ik ga.
Mar. Ei hoor myn onschuld eerst, myn Lief, en ga daar na
Als 't u gelieven zal.
Kar. Uw list en veinzeryen,
En zullen my niet meer gelyk tot noch doen lyen.
Mar. Beminde! blyf.
Kar. 'k En wil.
Men. „ Nu ik hier d'oorzaak ben
„ Van deze twist, is 't best dat ik myn zelver ken;
„ Daar 's Leonido ook; hier vielen lichtelyk slagen.
Mengo binnen.

Leonido.

Mar. NU zult gy, Karel, zien de liefd' die ik u drage,
Hoewel dat d'eerbaarheid met myn gedachten pleit,
't Is nodig dat myn tong meld wat op 't harte leid.

Gy ſnode, die de glans van myn oprechte minne *aan Leonide.*
Zoekt te benevelen, tracht niet op my te winnen,
Weêrhoud u tochten vry, myn ziel is voor u doof,
Ik heb uw geeſt gevoed met louter bygeloof,
Alleen om Karels wil, dat gy hem niet zoud deeren
Door dullen yver, dit kon my de liefde leeren;
Ik achte niemands liefde als maar de zyne alleen,
Zint dat wy door haar kracht veranderden in een.
Wat hem nu deerd, deerd my, zyn vreugden zyn myn vreugden.
De kuiſche min geeft ons vernoegt voor deugden deugden:
Dies laat vry af; want 't is onmoogelyk dat ik
U lieven kan of zal: myn hart dat heeft een ſchrik
Voor 't licht veranderen dat veel zo weinig achten.
Eer zal de blyde zon in 't ooſten gaan vernachten,
En teld men al 't geſtarnt des hemels te gelyk,
En peild de zee op 't diepſt, eer ik van Karel wyk.
Wild gy noch meer, myn Lief, om u te vergenoegen?
Kar. 'k En weet wat dankbaarheên op zulke woorden voegen,
Die krachtig zouden zyn te tuigen na myn wil
Wat ik u ſchuldig ben. Myn Lief! dies zwyg ik ſtil,
Als overtuigt, en bid dat gy my wild vergeven.
Mar. 't Is al geſchied, myn hart.
Leo. Myn geeſt, door ſpyt gedreven,
Beöogt uw hoogmoet, en betracht myn groot gedult,
Die my met ſmaat veracht, en ſtraft my zonder ſchuld.
Ik duchte reeds voor lang dat my dit zou gebeuren,
Dan by den hemel 'k zweer, gy zult dees daat betreuren,
Als ik u na verdienſt zal ſtraffen, door de dood
Van dees verrader, die onwaart uw liefd' genoot.
Kar. Uw dreigen dat verſtrek u zelve tot bedroeven;
Gy zult wat dat myn toorn vermag in 't kort beproeven.
Leo. Myn vroomheid is zo groot beroemt, en myne kracht,
Dat ik om u te doôn het ſtaal niet nodig acht;

De

De naagalm is genoeg van myn doorluchte daden.
Kar. Betoomt uw dwaasheit doch, die u veel meer zal ſchaden,
Als al uw vroomheit helpt; op wint en waan gebout.
Leo. In 't worſt'len moet den beer, hoe wreet, hoe dul, hoe ſtout,
In 't end zich buigen voor myn hande en ſterke ſtrikken.
Wat zoud gy dan....
Kar. Den leeu, hoe woeſt en bits, moet ſchrikken
Voor my als voor de doot, en vluchten ang en ſchuw,
Ten boſchwaart op myn ſtem; en ingeval ik u
Slechs in myn armen gryp, zal ik u zoo benouwen,
Dat gy ter nauwer noot u ziel zult konnen ſpouwen.
Leo. Spot zoo gy wilt, ik zweer u ſterf-uur is naby.
Kar. Of d'uw'; 't zy een van twee, ik acht geen ſnorkery.
Mar. Waant Leonido tot zyn oogmerk te geraken
Door Karels doot? daar niet als hy, my kan vermaken?
Neen! weet dat ik door liefde in zyne boezem woon,
En als gy hem vermoort, zult gy my mede doôn.
Myn ziel mint Karels ziel, zyn wil is myn vernoegen,
Hy ſterf of leef, gelyk 't den Hemel dan wil voegen,
Ik ben geruſt, als ik een nootlot en een pyn
Met hem in liefde of leet maar mag deelachtig zyn.
Wat d'een geniet en kan den andere niet derven,
Alzoo wy moeten beide of geen van beide ſterven.
Kar. Vrees niet, myn Lief, 'k bevry ons zelven door dees (hant:
U laat ik voor dees tyt, laf hartig onverſtant,
Mits gy voor my te zwak valt om uw kracht te tone,
En ook niet waardig om te ſterven voor dees Schone.
Leon. Toef maar, vermeetlen zot.
Mar. Myn lief! gaan wy van hier.
Kar. Hoogmoedige! 'k verwacht u ſtrak voor het rapier.
Leon. Het is my lief, daar 's niet als dit dat ons kan rechten.
Leonido binnen.
Mar. Zy gaan vertorent weg, en zullen lichtlyk vechten.
Myn Karel, blyf by my, wat onvoorzichtigheit,
Heeft

Heeft nu tot ons bederf den eerſten ſteen geleit!
Ik dien 't Albano aan, om onluk voor te komen.
O liefde! ſpoei myn gang: de tyd dient waargenomen.
Binnen.

TWEEDE BEDRYF.

Leonido en Karel vechtende.

Kar. NU zult gy, ſnode, zien dat gy vergeefs myn kracht
En myne vroomheid ſart.
Leon. Ik heb die nooit geacht,
Veel min gevreeſt, kom aan, den degen moet ons ſcheide.
Kar. Zo doetze, 't is myn wens.

Margareta en Albano.

Mar. Ik zie haar ginder beide,
Zy zyn reets hant-gemeen, ach! hoe ben ik begaan!
Alban. Houd' Karel! Leonid'! wat dulheit gaat u aan?
Leon. Myn ziel die brant van toorn, ik kan geen antwoord geven.
Alban. Hoe ſtaat gy dus verwoet malkand'ren na het leven,
Daar gy te zamen zyt als broed'ren opgevoet?
't Is ſchant, bevredig u, en ziet wat dat gy doet.
Mar. Myn Karel! laat doch af.
Kar. 'k Zal my gehoorzaam toone;
Myn Lief, ſtel u geruſt.
Alban. Myn zoon, gy mint dees Schone
Vergeefs; want na ik ſpeur is haar genegentheid
Met hart en zin alleen op Karels liefd' geleit,
Dies.... maar wat 's dit: ik hoor gerucht van volk en honden?

Mengo.

Mengo. DE Koning nadert ons, zyn ſtoet, voor uit gezonden,
Is al een deel in 't dorp, en maken daar goet ſier,
't Zyn zulke ruige maats, ze drinken wyn en bier

Of

Of't water was, de Waart die doet ſchier niet als tappen,
't Scheelt haar niet of zy 't half of heel door 't keelgat lappen,
't Is maar tap vol, haal meer, dat 's uit, dat leit 'er in:
O dat gepeupel is zo vrolyk in haar zin.
Alban. Nu 't zo gelegen is, laat ons met yver pogen
De Vorſt vermaak te doen, na ons gering vermogen:
Voorts wat hier tuſſen u en Karel is geſchied,
Dat blyf vergeeten; twiſt en tweedracht dient hier niet.
Nu deze blyde dag na wens ons komt verſchynen,
Zal uwe haat en al myn zorg wel haaſt verdwynen. *bin.*

Koning. Arneſto, en Hofſtoet op de jagt.

Kon. GY zaagt hoe Porcia, met onverſchrokken hart,
Haar jagt-luſt boete, die de moet der mannen tart,
Tot ſchrik in 't naar gebergt voor d'ongetemde dieren.
Wat lauwerier kan meer met roem haar jagt-ſpriet ſieren,
Als dat zy 't groene veld met purper heeft geverſt
Van zulk een wreed gediert, een lof die nooit verſterft.

Frederico. Porcia. Leonoor, en gevolg.

Arneſt. Zy naadert, groote Vorſt! met mannelyke ſchreeden.
'k Zie Frederico vol van moet haar zyd' bekleeden.
Zy als Minerf, en hy den wakk'ren Mars gelyk,
Sieraden aan uw kroon, Pilaren van uw Ryk.
Fred. Zyn Majeſteit vergun dat wy uw handen kuſſen.
Kon. Zyt welgekomen beide; om ons verlang te bluſſen
Zo komt gy recht van pas, 't gebergt is zelf verheugt,
O ſchoone Porcia, volmaakt in alle deugd,
Waar gy de groente raakt doet gy een bloemtje groeijen,
Als d'aangename lent die tak en telg doet bloeijen.
Porc. Ik toon my dankbaarlyk voor zo veel gunſt en eer
Van zyne Majeſteit.
Kon. Myn Nichte, zet u neêr,

En ruſt wat neven my in ſchaduw van dees eyken,
Diens dichte takken zoo verwart malkaâr bereyken,
Met ſtrikken dicht door een van weelig klimopblad.
Porc. Niets dat ik voor het oog vermaakelyker ſchat,
Als dichte lommer aan de kant van beek of ſtromen.
Kon. Men toef hier voor een wyl, want ik heb voorgeno-
Hier te verwachten myn geluk of ongeval; (men
Albaan op ons ontbod hier daat'lyk wezen zal,
Om ons gemoet in 't ent van twyffel te verlichten.
Gy, Frederico, wilt ons midlerwyl berichten
Hoe dat nicht Porcia, die wakkere Amaſoon,
Dit ſchriklyk lantgedrocht zoo mannelyk kon doôn,
Dat ſchier onmooglyk ſchynt.
Fred. Na dat wy met ons beide
De Vorſt verlieten, en met volle ſpoorſlag ſcheide,
Vertoonde zich, niet ver van deze beek, om hoog
Op eenen boom een beer, zoo yslyk in myn oog,
Als ik 'er oyt een zag; hy kauwde tak en baſten,
Schuimbekkende als een leeuw, verhongert door lang vaſten,
Mevrouw hem ziende, loſt haar bus in yl, en raakt
Hem tot in 't ingewant, dat hem verwoeder maakt;
Dies ſchiet hy toe, en meent zyn zelve haaſt te wreeken,
Begint zyn grove keel vervaarlyk op te ſteeken,
Dat bos en berg weêrgalmt, hy recht zich over ent;
Wanneer dees Schoone voort den teugel derwaarts went,
En gaat hem 't jagtzwaart fluks ter open keel induwen
Met zulk een kracht, dat hy op 't velt zyn ziel moeſt ſpuwen,
Eer ik of iemant van myn jagers was gereet
Om haar t'ontzetten; doch groot-achtbre Vorſt, ik weet
Dat haare ſchoonheit, die geen roemen heeft van node,
Hem eerder als haar bus of zwaart heeft konnen doden,
Gints legt het roofziek dier, verſtikt in 't wreede bloet.
Kon. Roemwaardig is uw daat, roemwaardig is uw moet,

O dappre nicht, niet vreemt dat veel uw weêrliefd' ver-
Die zelf Diaan gelykt rontom in deze bergen (gen,
Porc. Al t'overvloedig is den lof die gy my geeft,
Kloekmoedig Vorst en heer.
Kon. Te weinig. al wat leeft,
De werelt, die u kent, zal uwen roem verkonden.

Lodovico.

Maar daar komt Lodewyk, die ik heb heen gezonden
Om aan Albano te verwittigen, hoe wy
Verlangden hem te zien, zyn aangezicht staat bly
En welgemoet; ik hoop ons is geluk beschooren.
Marquis, hoe is 't, Marquis? staat ons wat goets te hoo-
Hebt gy myn last volvoert? (ren?
Lod. O ja! genadig Heer.
Het heele dorp dat juigt van blytschap, nu zy d'eer
Genieten van de Vorst gelukkig hier t'ontmoeten.
Albano komt voor uit zyn Majesteit begroeten,
Met al zyn huisgezin, die, in het hart verheugt,
Hoe waart uw komst hun was betoonden door haar vreugt.
Daar komenze, gereet zyn Majesteit t'ontfangen,

Albano. Karel. Leonido. Margareta. Klarette. Mengo. en gevolg.

Kon. MYn vrient Albaan, hoe lang deed' gy myn ziel verlangen,
Die nu vernoeging hoopt door een gewest bescheit.
Alb. Ik kus de voeten myns doorluchte Majesteit,
Diens komste wy vergeefs zoo veele jaaren wachte,
En wens hem eeuwig heil en al daar hy na trachte.
Kar. Dat tyt noch nyt zyn kroon in eenige onrust breng.
Mar. Zyn ramp en ongeval den hemel noit geheng.
Leon. Die doet zyn leven en geluk veel jaren duren.
Alb. Tot schrik der vyanden, en vreugt der bontgeburen.
Men. Dat wens ik alles ook, en dan noch tienmaal meer.
Wel

Wel Klaar, en ſpreekje niet?
Klar. Ik ook, genadig Heer.
Kon. Staat al te zamen op, myn trouwe en waarde vrinden.
Gy zult ons ſtaag tot u met gunſt bewogen vinden.
Alle. Dank zy zyn Majeſteit.
Fred. „ Wat overſchoone maagt!
Porc. „ Wat braver jongeling!
Fred. „ In als zy my behaagt.
Porc. „ Zyn wezen heerlyk is.
Kon. Nu zegt ons, zonder toeven,
Albano, 't ſtrekt ons tot verblyden of bedroeven,
Of Napels kroon by u een wettige erve heeft?
Alb. Een, die door 's hemels gunſt tot u genoegen leeft.
Kon. Verhaal dan kort wat dat hier voorviel na ik ſcheide.
Alb. Uw Zuſter en Mevrouw de Koningin, die beide
Nu boven het geſtarnt haar plaatze gaan bekleên,
Die bleven na de Vorſt, gelyk hy weet, by een,
Vervloekende bedroeft de wreetheit van hun broeder.
Ik was die tyt alleen haar eenige behoeder,
Hoewel het nootlot my beroofden onverwacht
Van dit geluk, wanneer ik 't minſte daar om dacht,
Uw zuſter de Princes die bracht na twalef dagen
Een dochter voort, na 't ſcheen noch niet geheel vol-
dragen,
En ſtierf met haare vrucht, die 's werelts licht nau zag.
Mevrouw de Koningin, uw Echtgenoot, gelag
De tweede dag hier aan, en liet 'er meê het leeven,
Na dat zy Napels had een jonge Prins gegeven,
Die ik op deze plaats zorgvuldig heb gevoed,
En voor de dwinglandy uws broeders zoo behoed.
Ik dorſt aan niemant ooit zyn grootheit openbaren.
Kon. Zeg wie het is van beide, en help my uit bezwaren.
Alb. Deze is het, groote Vorſt; dees Karel is uw zoon;
Zyn Hoogheit nader vry.
Kon. O ſteunſel van myn kroon!
Myn zoon! myn erfgenaam! wat vreugt is 't u t'ontmoe-
ten.

Kar. Ik kus eerbiedig, Heer, uw Koninklyke voeten.
Kon. Ach! dat ik u omhels, ſtaat op, myn Karel, ryſt;
Dank zy den hemel die ons dit geluk bewyſt.
Fred. „ Dees Karel komt myn hart met zoo veel ſmarten grieven,
„ Als deze Schoone my doet op haar ſchoont verlieven,
„ Ik zieze bey met pyn, zy roven my gelyk,
„ Den eenen van myn ziel, den ander van myn Ryk.
Porc. Gelukkig is de uur die ons na wens verlichten.
Kar. Fortuin en vrou Natuur my met haar gunſt verplich-
En zoeken my met luk te vleien even zeer: (ten,
Dees geeft aan my een kroon, en die een vader weer;
Doch kon ik een van beid' na haar waardy belonen,
Ik zou my aan Natuur het meeſte dankbaar tonen.
Kon. Gy toont uw kloek vernuft, myn zoon, 't is wel gezeit.
Fred. Ik ben den eerſte Prins, die zyn gehoorzaamheit
En plicht u off'ren komt, en kus zyn Hoogheits handen,
Hy leve lang, tot vreugd van ons, en heil der landen.
Porc. 'k Verzeeker u, myn Prins, nu ik uw waarde ken,
Dat ik myn leven lang uw dienareſſe ben.
Kon. Dit 's Porcia uw Nicht, en Frederik uw Neve.
Kar. Hoe! buigt gy voor my neer? 'k bid' wil het my vergeven,
Dat ik onwetend' dus in hoogmoet hier verviel.
Staat op, myn Nicht, en gy, myn Neef, in wien myn ziel
Zich altyt ſpieglen zal, wyl zy in d'een en d'ander,
Een ſchoon Helena vint, en dapp'ren Alexander.
Fre. „ In hem t'aanſchouwen is myn geeſt geheel verdwaalt.
Por. „ 't Volmaakt gelaat heeft op myn ziel de zeeg' behaalt.
Fred. „ Dees dag zal myne kroon en leven beid' verſlinden.
Porc. „ In die hoop ik een Kroon en Bruidegom te vinden.
Fred. „ Nu meerdert myne zorg.
Porc. „ Nu mindert myne pyn.
Arn. Lod. Vergunt, beroemde Prins, dat wy uw dienaars zyn.
Kon. Dit 's Ludovico den Marquis, en dees den Grave Arneſto,

Arnesto, beid' getrouw.

Kar. Ryst samen op, gy brave
En dapp're Helden, die ik als my zelven acht.
Heer Vader, 'k heb een beede.

Kon. Op my? is 't in myn macht
Ik geefze u blydelyk.

Kar. Ik wensten iets te schenke
Aan dezen ouden Heer, daar hy my by gedenke.
Zyn trouw is u bewust, en wat hy heeft gedaan.

Kon. Hy heeft ons in de noot zorgvuldig bygestaan.
Eist wat gy wilt, uw wil die zal in als geschieden.

Kar. Zo zal hy dit gebied, als Heer, voortaan gebieden.

Kon. Het zy zoo.

Alb. Heer, gy toont te recht uw Adeldom,
Door uw mildadigheit.

Kar. Wel, Mengo, zyt gy stom?
't Verwondert my dat ik u niet heb hooren spreeken.

Men. Dat loof ik wel, ik heb myn oogen uitgekeeken;
Gy Prins te worden, Prins! dat dunkt my al wat vreemt.
'k Wet dat het onze Klaar ook voor een wonder neemt.

Kla. Ik, vaar, neen zeeker niet, 'k heb dat wel meer' eleezen.

Men. Geleezen: hier malloot! wel waar zou ik dan weezen?
Ik weet van Amadis, en van Esplandiaan,
Van Ourzon, Valentyn, de Ridder met de Zwaan,
Van Don Quichot, en meer, ja quam zomtyts noch varder
Tot zelver in d' Astré, daar wort een Prins licht Harder,
Een Harder weder Prins, een Harderin Princes,
Men neemt het daar niet op een leugen vyf of zes.
'k Zag in Ovidius ook veel veranderingen;
Maar 'k hoorde nimmer niet van zulke vreemde dingen,
Dat Karel, in een dorp by Napels opbragt,
Zo schielyk Prins wiert als een Koning reet ter jagt,
Gelyk hier is gezien; dat zyn eerst wondre zaaken.

Kar. Zyn snaakze geest die kan myn dikmaal heel vermaaken.

Nu, Mengo, wilt gy my niet volgen in het Hof? (of.
Men. Na 't Hof? neen zeeker niet, ik hou daar gants niet
Ka. Waarom doch? gy en kond' geen beter ſtaat verkiezen.
Men. Waarom? ik zou my zelf by zo veel volk verliezen.
Kon. Neem deze keten dan, gedenk daar Karel by.
Men. 'k Verzeeker u, myn Heer, hier mede boeit gy my;
Ik volg, en dien de Prins waar dat hy zal begeeren.
Kon. 't Is tyt, na ik beſpeur, dat wy na ſtad toe keeren.
Nu my den Hemel dus myn zoon heeft toegevoegt,
Zo is myn hart verheugt, en myne ziel vernoegt.
Kom volg my, Heeren, en gy dienaars ga voor heenen,
Diaan zal met haar glans ons fakkel-licht verleenen.
Arn. Wy gaan, myn Heer, en zien met vreugt en eerenfeeſt
Den Prins t'onthaalen na verdienſten op het meeſt. (zen.
Kar. 'k Zal u myn dankbaarheit voor zoo veel gonſt bewy-
Fred. „ Nu daalt myn zonne, daar de zyne is aan het ryzen;
„ De nyt gelyk een worm met pyn myn hart doorſchiet.
Porc. „ De min, vol vuur, myn hert beheert, en ziel gebied.

Alle binnen; behalven Karel en Margareta.

Mar. „ Den Prins die blyft.
Kar. „ Ik zie zy is alleen gebleven.
Mar. „ Fortuin! wat komt gy ons veranderingen geven;
„ Dan doch gy woed vergeefs op myn ſtantvaſtigheit.
Kar. „ O liefd'! hoe komt het dat de glans der majeſteit
„ U niet verwinnen kan?
Mar. „ Ik wenſten hem te ſpreeken!
Kar. „ Ik nader evenwel, Margreta!
Mar. Tot een teeken
Van myne plicht, myn Heer, dat ik uw voeten kus.
Helaas!
Kar. Hoe dus bedroeft? zeg! waarom ſchreit gy dus?
Mar. Om dat ik heb bemint een die ik nu moet derven,
En nimmer derven kan, 't en zy hy my doet ſterven.
Kar. Wel, waarom derft gy hem?
Mar. Om dat hy my verlaat.

Kar.

Kar. De geene die oprecht liefd' en alle ontrouheit haat,
Geen afzyn dat hem tot verlaaten zal bewegen;
Wat 's doch aan myn vertrek voor korte tyt gelegen!
Myn ziel die blyft by u; ja! zelf tot in het graf.
Dies ſtel uw hart geruſt, en droog uw tranen af,
Myn waarde Lief, gy kunt met weenen toch niet winnen.
Mar. Zulks is onmogelyk, 'k wert overſtelpt van binnen,
Vermits de liefde, die my daar door aamtocht geeft
Is, als een tengre bloem, die hare wasdom heeft
In 't groene velt der hoop, die, zo zy uit den hogen
Niet wert bevochtigt, zal verwelken en verdrogen;
Zo ook die Karel mint en nimmer tranen ſtort,
Die doet de liefde en haar volmaaktheit veel te kort;
Want tranen gaan door ziel, en adren, en gewrichte,
En konnen vloeiende hun ſmart en pyn verlichte.
Kar. Kan ik wel leven, ach! en van myn leven gaan?
Mar. Zoo mint gy my dan noch?
Kar. Wel twyffelt gy daar aan?
Mar. Gy zult, door het gezicht van andre, aan my niet denken.
Kar. Niet kander zyn dat myn ſtantvaſte liefd' zal krenken
Mar. Een ſlechte dochter is de min eens Prins niet waart
Kar. De liefd', gelyk een god, de ſtaten evenaart,
Die lyd niet dat ik oyt myn hart van 't uw zal trekken,
Dat ik uw trouw bemin zal my tot grootheit ſtrekken;
Wat vreeſt gy dan?
Mar. Dat gy my noch vergeeten zult.
Kar. Ik ben ſtantvaſtig in myn liefde; neem gedult.
Mar. Daar zyn Sireenen.
Kar. Dan zal ik Ulyſſes wezen.
Mar. Dat geef den hemel, Lief, zo ben ik buiten vrezen.
Kar. Wie dacht oyt dat dees ſtaat....
Mar. Ons hier toe had gebragt.
Kar. Wat onluſt!
Mar. Wat een pyn! vergeefs is hier myn klagt.

Kar. Voogdesse van myn ziel!
Mar. Beminde Lief!
Kar. Myn harte!
Marg. Ach! stont het in myn macht te mindren onze smar-
Kar. Gy bleef hier niet in 't dorp. (te.
Marg. Gy gingt niet na het hof.
Kar. En Leonido.
Marg. Is bedriegelyk.
Kar. En of
Hy noch volharden bleef u tot myn leet te minnen.
Marg. Myn Karel, 't waar vergeefs, zet zulks vry uit uw zinnen.
Kar. Wat doet gy dan, myn Lief?
Marg. 'k Zal hem versmaden gaan,
Kar. En als hy tranen stort?
Marg. Ik zal voor zyn getraan
Stant houden, als een rots.
Kar. En zoo hy u komt sprecken
Van liefde?
Marg. Afkeerig zyn: ik acht zyn min noch smeken,
Noch niemants liefde, als gy my maar niet en vergeet.
Kar. O neen, myn Engelin!
Marg. Helaas! myn Lief, ik weet
Dat zonder afzyn wel vergetelheit kan wezen,
Hoe meer met af zyn dan, het afzyn doet my vrezen.
Kar. Verban die vrees; want geen my evenaren kan
In trouwe liefd': dies weest gerust.
Marg. Omhels my dan.
Kar. Vaar wel, myn Lief.
Marg. Vaar wel! den hemel u geleide;
Hoe klopt myn hart, ik beef.
Kar. „ Ik wil, en kan nau scheide,
„ Zoo bint my haar gezicht, en echter moet het zyn;
„ Neem moet, verliefde ziel!
Marg. Vertrekt gy zo van myn?
Kar. Wat zal ik doen? myn Lief, het moet doch eens geschieden.
Mar.

Mar. Ach! ach!
Kar. Doch geene als gy zal oyt myn hart gebieden,
Dat zweer ik by dees hant, en 't drukken van uw mont,
En by uw ſchoonheit daar myn vryheit boejens vont.
Mar. Ach! was zulks waar.
Kar. Maar gy, myn tweede ziel, myn Schoone,
Verzoekt gy my niet eens?
Mar. O ja, myn Prins, 'k zal toonen
Wat trouwe liefd' vermag.
Kar. Maar, 'k bid u, zeg, wanneer?
Mar. Wanneer? zoo haaſt ik kan, myn Lief, wat wilt gy meer?
Kar. Ik ben voldaan.
Mar. Helaas! wat valt het ſcheiden bange.

Pagie.

Pag. MYn Heer, zyn Majeſteit verwacht u met verlange,
De koetſen ſtaan gereet op 't Princelyke woort.
Kar. O bittren afſcheit! ga voor heen, ik volg u voort.
Vaar wel noch eens, myn ziel, nu 't anders niet kan wezen.
Den hemel trooſte ons.
Mar. Die bewaar myn uitgelezen.
Kar. Myn hart dat blyft u by, ſchoon dat ik van u ga.
Mar. En 't myn dat volgt met myn gedacht' u eeuwig na.
Kar. binnen.

Zoo raakt de tortelduif aan 't treuren,
Wanneer de jager, onverwacht,
In 't midden van de nare nacht,
Op roof beluſt, haar neſt komt ſteuren;
Waar door zy, eêr zy 't denkt of giſt,
Haar lieve gâ, haar leven miſt,
En vreeſt voor 't geen hem zal gebeuren.

Zoo komen wint en regenvlagen,
Op 't ſchoonſte van den heldren dag,

Heel ſchielyk neêr met ſlag op ſlag,
Om d'armen lantman fel te plagen,
En ſlaan zyn koorenären neêr;
Of rukken al zyn hoop om veer
Van veel in zyne ſchuur te dragen.

Zoo komt een duiſtre wolk van boven,
Recht als het blyde zonnelicht,
Zoo aangenaam in ons gezicht,
Den dag verquikt, en veld, en hoven,
Gelyk men hier nu tot myn leet,
Op 't onverzienſt, eer ik het weet,
My van myn Karel gaat beroven.
O droefheit! ô verdriet! ô hartenleet! ô pyn!
Helaas! wie zal in 't ent, wie kan myn trooſter zyn?

Leonido.

Leo. Myn ſchoone Margareet, doet vry dees vrees vertrekken,
Ik kan, indien gy wilt, ik zal uw trooſter ſtrekken,
Zoo gy my maar vertrooſt, die zonder trooſt hier leeft,
En niet te trooſten is zoo gy hem nu begeeft.
Mar. Wat zoekt gy trooſt aan my, die zelf myn trooſt moet derven.
Leo. Het ſtaat aan u, gy hoeft niet trooſteloos te ſterven.
Mar. Ik ſterf genoeg als ik myn Karel miſſen moet.
Leo. 't Verlies van hem wert u door myne dienſt vergoet.
Mar. Geen ander minnaar zal my oit als hy behagen.
Leo. Wilt gy dan vruchteloos uw liefde altyt beklagen?
Mar. 'k Hoop op 't geval, hoe zeer 't geval my tegen loopt.
Leo. Die op 't onmoog'lyk hoopt, vergeefs is 't dat hy hoopt.
Mar. Dat ons onmoog'lyk ſchynt kan d'hemel mog'lyk maken.
Le. Inbeeldingen doen noit den ſchutter 't wit recht raken.
Mar. Ik tref myn wit genoeg, hou ik de zelve zin.
Leo. Zyn ſtaat, u ongelyk, verbied hem uwe min.
Mar. Die ſtaat belet my niet van hem getrouw te wezen.

Leo. Zoo blyft gy buiten hoop van oit te zyn genezen.
Mar. De tyt geeft licht in 't kort verlichting van myn ſmart.
Leo· Die wenſch ik dat u mag vermorwen 't harde hart.
Mar. En ik, dat hy u doet een ander Lief verkiezen.
Leo. Geen ander krygt myn hart zoo ik u moet verliezen.
Mar. Vergeef my dan dat ook zulk voorneem by my leit.
Leon. Gy hebt een tweede, ik niet. hier is groote onderſcheit.
Mar. Dat zy zo 't wil, ik kryg geen andere gedachten.
Leon.Zult gy myn trouwe min altyt zoo wreet verachten?
Mar. 'k Veracht die niet, ô neen! maar ik beklaag met leet,
Dat gy uw' min en zorg vergeefs aan my beſteet.
Leon. En ik zou deze min met recht gelukkig roemen,
Zoo ik my met uw wil uw dienaar maar mogt noemen.
Mar. Dat kan niet zyn, ik bid, vervolg my doch niet meer;
Gy doet u zelve quaat, en quetſt my in myn eer.
Leon. Heb ik in 't minſt dan niet meer op uw gunſt te hopen?
Mar. Myn gunſt en harte ſtaan alleen voor Karel open.
Leon. Voor een die,ſchoon hy wil, u niet meer lieven mag.
De zon van Karel ſtraalt nu in een and'ren dag;
Die nu op d'hoogſte trap van het geluk gezeeten,
Heel licht door 't hof-gezicht uw ſchoonheit kan vergeeten,
En door vergeetelheit u moog'lyk wel verſmaân;
Dies bid ik, volg myn raat.
Mar. Ik heb my lang beraân.
Myn hart is niet door u noch and're te verdeelen;
Vertrooſt u zelf, ik ga, dees reeden my verveelen. *Bin*.

Leon. Is dit dan 't loon voor al myn min?
Is dit voor zoo veel dienſtbaarheden;
Die ik zoo lang aan u beſteden,
Met wil, en hart, en ziel, en zin?
Is dit de hoop van myn verblyden?
Zyn dit de vruchten van myn lyden?

Is dit het einde van myn druk?
Zyn dit de blyde bruilofs nachten?
Is dit de vreugde, die 'k verwachten?
Is dan het onluk myn geluk?
Is dit de trooſt voor al myn klagen?
O! droefſte dag van al myn dagen.

Ach! ſchoone Margareet, is dan
Uw harde hart noit te beweegen?
Is alles myne liefde tegen,
Dat ik u niet behagen kan?
Vermogen zuchten noch gebeeden?
Veracht gy my dus zonder reeden?

Ik zal, wyl 't anders niet kan zyn,
Die my verlaat, dan ook verlaten;
Die my wil haten, weder haten;
Zoo raak ik eens uit deze pyn.
Vergeefs op iemant te betrouwen;
En meeſt veranderlyke vrouwen.

Zwyg, loſſe tong, die my verraat,
Die hartewondt kan noit geneezen,
Veel minder kan het moog'lyk weezen,
Dat zy uit myn gedachten gaat;
't En zy de dood myn ziel ontbinde,
En zoo myn hart eens ruſt doet vinde.

O wreede Hemel! waarom niet
Aan haar een ander hart gegeven?
Of my noyt tot haar liefd' gedreven?
Of moet ik leven in verdriet?
Wel aan, myn ziel, lydt dan als ſchuldig,
En draag dit bitter lot geduldig.

DER-

DERDE BEDRYF.

Koning. Karel. Frederico. Porcia. Arnesto. Lodovico, en gevolg.

Fred. EEn quelling noit gehoort.
Por. Wie raat hier d'oorzaak van?
Kar. 't Is quaat te raden dat ik zelf nauw weten kan.
Arn. Vreemt lyden!
Lod. 't Houd de Prins zyn lust en blyschap onder.
Kon. Uw' pyn en droefheit, zoon, veroorzaakt ons groot wonder.
Is 't mooglyk dan dat dees verandering van staat
U niet verandert heeft, nu gy van onderzaat
Zyt op de hoogste trap van Majesteit getreden?
Wat is dan dat uw vreugt benevelt? geef my reden.
Is 't in ons macht men help, en keer 't geen u verdriet.
Kar. De droefheit, Heer, en is hier van de reeden niet;
Want droef te zyn, of wel bezwaart van geest, valt beide
Wel pynelyk, dan noch zo is het t'onderscheide,
De droefheit die beheert vaak zinnen en gemoet,
Bezwarenis van geest natuurlyk lyden doet,
En houd bywylen op na 't overgaan der vlagen,
Die door 't gevoelen ons beweegen om te klagen:
Het eerste raakt my minst, maar 't leste treft my meest;
Want ik ben niet bedroeft, maar wel bezwaart van geest.
Lod. Een duist'ren antwoort!
Kon. Wel, nu de bekommeringen
Van uw' gemoet uw ziel met zo veel lyden dringen,
Zoo is het billik dat men reden plaatze geef,
Ik laat u hier, myn zoon, vermaak u met uw Neef,
En zoek uw pyn door 't een of 't ander te verdeelen.
Binnen met Lodovico en gevolg.
Fred. „Heer Graaf, myn listigheit zal nu haar rol ook speelen,
„ 'k Verzeeker my daar door van Napels goude Kroon.
Arn.

Arn. „Zoo ſtut men het geluk van Vader en van Zoon.
Fred.„En d'uitkomſt van de zaak zal uw geluk doen ryzen.
Arn. „Hoe ik uw' wil betracht zal u myn trouw bewyzen.
Fred.„Myn voorneem dat en is geen ſtaatzucht,nu ik,door
„Zyn kennis, d'erffenis van 't machtig Ryk verloor,
„Is hy myn vyant die ik billik mag belagen,
„Dat liſt verkryg 't geen zyn geluk my heeft ontdragen.
Por. Wel hoe, myn Heer, zwygt gy dees oorzaak van uw ſmart
Aan my? ik bidt ontſluit en opent my uw' hart.
Myn liefde wil dat ik meê deel gevoel van 't lyen,
Dat u beſtryden komt; hoe kan ik my verblyen,
Als ik be-oogen moet dat gy in quelling leeft.
Kar. De nieuwigheit, Mevrouw, ons dikmaal oorzaak geeft
Tot veel ontſteltenis, ſchoon wy het niet betrachten;
De tyt die moet het leet, dat hy ons bragt, verzachten.
Porc. 't Voorzichtige vernuft en wiſt hier nimmer van.
Kar. Verandering van ſtaat de vreugt verbergen kan
Van die in eenzaamheit zyn jonkheit heeft verſleten.
*Porc.*Niet van een Prins,zoo hoog in top van't lūk gezeten.
Fre.„'k Meen ongetwyffelt Graaf,dat Karel,nu myn Nicht
„Hem niet vermaaken kan, een ander houd verplicht,
„Hy heeft een Meeſteres in zyn gedacht' verkoren,
„Dies toont hy zich zoo koel,en zy doet moeit verloren;
„Doch nu ik zulks beſpeur, zal een verdichte brief
„Hem in het buitenhof doen komen by zyn lief,
„Daar ik hem na myn wens, door uwe hulp geſteven,
„Tot ruſt van myn gemoet, beroven zal van 't leven.
„Kom volg, ik zal 't u al ontdekken lang en breet.
„Hier dient geen tyt verzuimt.
Arn. „Myn Heer, ik ben gereet. *beide bin.*
Porc. Vergetelheit kon vaak de grootſte ſmart verdoven.
Kar. Die heeft geen macht op my, zoo gy my wilt geloven.
Porc. Indien gy tot de jagt genegen zyt, en weêr.
Na het gebergt verlangt, ik zal na uw begeer'

U vol-

U volgen, Prins, alleen om uw' vermaak te geven,
Met een gespanne boog en zwaart na d'eere streven,
En zeggen 't wreet gediert op 't selst den oorlog aan.
'k Verzeeker my genoeg als ik met u mag gaan.

Kar. Mevrouw, ik moet met leet my dankbaar nu verto- (nen.
Het lyden dat my pynt, zal myn misdryf verschonen,
Om op een and're tyt met meer genegentheit
Uw' dienst t'aanvaarden.

Porc. „ 't Is my al te veel gezeit.
Nu, wyl 't zoo is, myn Heer, zoo neem het dan in 't goede
Dat ik myn afscheit neem.

Kar. Den Hemel u behoede.

Porc. „ Myn dwaze min bevangt myn geest met pyn en smart.
„ 't Is hier vergeefs gevleit, een ander heeft zyn hart.
„ Ach, Leonoor! wat doet de liefde ons niet beproeven?

Leo. „ Mevrouw, ik bid en wilt u niet te haast bedroeven,
„ Een korte tyt kan veel verandering doen zien.

Porc. „ Ik troost my dan in 't geen den hemel laat geschiên.

Porcia en Leonoor binnen.

Kar. Volmaakte Margareet! uw goddelyk vermogen
Verbergt het minnevuur,
Ontsteeken in myn borst, door uw zieltrekkende ogen;
Gy dwingt zelf myn natuur
Dat zy door ander schoon tot liefd' niet wert bewogen;
Zoo krachtig voert gy heerschappy
Op Karel, die maar wenst dat hy
U vergenoeginge mag geven,
Om eens gerust met u te leven.

Mengo met Klarette rug aan rug.

Kla. WEl, zyt gy met de kop gequelt? wat zel dit wezen?

Men. Zwyg jy maar stil, myn kint? jy bint nou buiten (vreezen,
En hebt toch gants geen noot.

Kla. Wat droes! hoe gajet an?

Kar.

Kar. Wel Mengo, wat is dit, dat gy den Keizer van
Zyn wapen dus berooft?

Kla. Zo moet hy altyt mallen.

Men. Myn Heer, my is wat vreemts en kluchtigs voorge-
Vermits myn zuster.... (vallen,

Kla. Zwyg, houd jy jou bakhuis maar,
Laat my eerst spreeken.

Men. Neen, 'k versta dat zoo niet Klaar,
De mannen die gaan voor.

Kla. En ik en wil 't niet lyen,
Al zouje barsten, nou noch ook tot gienen tyen.
Je bint myn voogt niet, vaâr.

Men. 'k Bin meer, ik binje broêr;
Zyn wy niet alle bey gekomen van ien moêr.

Kla. Myn broêr, daar hoeft ik in.

Kar. Dat's al beleeft gesproken.

Kla. Ja Karel, altyt wil de kapstok leggen spoken,
Dat ly ik niet dat hy zoo veel te zeggen heeft.

Men. 't Is wonder zoo jou tong in 't kaak'len jou begeeft.

Kar. Nu laat haar los, en spreek dan vredig met malkan-
d'ren,
En zeg my wat u in een arent deedt verand'ren.

Kla. Ik kan het niet verstaan, hoe zulliks wezen ken,
Vermits hy Mengo is, en ik Klarette ben;
Want Arent onze knecht is immers t'huis gebleven.

Men. Hey, jy bint gek, en in die zaaken onbedreven,
Heb jy verstant om te begrypen wat men zeit?

Kla. Genoeg, en meer als jy.

Men. Spreek dan met recht bescheit.

Kla. Dat doet maar zelf: maar nu, om tot begin te komen,
Zoo weet dan Heer dat...

Men. Wel, nu voort dan, zonder dromen.

Kar. Laat gy haar spreeken, haar verhaal vermaakt my nu.

Kla. Margriet my met een brief gezonden heeft aan u,
Die ik van avondt noch heel zeeker zou bestellen;
'k Loof dat zy u om d'een of d'and're gift komt quellen;

Want

Want meisjes in 't gemeen begeren altyt wat,
Gelykje zelver weet.

Men. Hoe duivel weet jy dat,
Heeft zy het jou geklaagt? ô! hebje zulke ſtreeken?

Kla. Dat roertje niet, zwyg ſtil, het is myn beurt te ſpreken.

Men. Wel lieg dan altyd niet.

Kar. Zy heeft gelyk, zeg voort.

Kla. En komend' hier in 't hof, zoo quamen my aan boort,
Een hoope deugeniets van jonges en lakaien,
En diergelyk geſpuis, die, as de bontekraien,
My vielen op het lyf.

Men. Dat dat de waarheit is
Gelooft geen eerlyk mens, noch Mengo niet, gewis
Je ſlagt 'er meer, die ſtil en zonder tegenzeggen,
Gelyk de hennetjes, van zelver plat gaan leggen.

Kla. Zwyg, 't is myn beurt noch al, weet jy het hoe ik 't meen?
D' een trok me by myn arm, den ander by het been,
Dees neep my in den hals, en die begon te knikken,
Tot zes toe deden elk op 't beſt haar ſchellemſtikken,
Ze greepen my op 't ſtoutſt', neen zeeker, 't was te grof.
'k Docht, gaat het hier zoo vaats en lompig toe in 't hof,
Daar zelf een Keuning is, en zoo veel groote heeren,
Zoo is het beſt dat ik weêr na ons dorp ga keeren:
En, willende te rug zoo namenze hun wyk
Voor d'uitgang van de deur, en riepen te gelyk,
Men rooft ons de Princes, men wil Mevrouw ontſchaken,
Zoo liep 't op ſcheeren uit: en ik, om weg te raken,
Riep luitkeels moort! en hulp! tot onze Mengo quam,
Die....

Men. Stil, nou is 't myn beurt; ik die 't gerucht vernam,
Liep haaſtig uit, en zag myn lieve zus in 't midden
Van al dit ſlim geboeft; wat zou ik doen? myn bidden
En hielp daar niemendal, wat dat ik zei of kreet,
Zy gingen d' oude gang, dat my wel dapper ſpeet,

Ook zes op een, het was te veel en niet om lyen:
En denkend' hoe ik haar hier beſt van zou bevryen,
Zoo riep ik, brant, brant, men wil Lucretia
Verkrachten met gewelt, men help eêr 't is te ſpå;
Zy ziende dat ik vaſt niet op en hiel van roepen,
Verkozen 't hazepad, gelyk verbaasde poepen,
En ik, bevindende dat myn verdachte liſt
My had gelukt na wens, en als ik 't had gegiſt,
Zoo heb ik haar terſtont in myn beſchut genomen,
En vorder, om meer quaat en onheil voor te komen,
Had ik 'er als gy zaagt gebonden op myn rug;
Zy was voor my, en ik voor haar een ſtorrembrug.
Kar. Waart gy maar vlug gy had haaſt konnen voort geraaken.
Men. Myn Heer 't geſchiet alleen maar om u te vermaken,
'k Wiſt dat gy treurig waart, en dan ten and'ren, dat
Ik hare maagdom gaern by u verzeekert had.
Kla. Nou Mengo, laatme gaan, waar toe dees malle dingen?
Men. Men zouw ons zoo altyt van acht'ren niet beſpringen,
Elk quam vry na zyn wil, ik gaf den vyant keur,
't Zy ſlings of rechts, daar was geſtaag een ſchiltwacht veur.
Daar hoort wat moeite toe, één veſting te berennen
Die zoo bebolwerkt leit.
Kar. Voorwaar ik moet bekennen,
Dat dit verhaal my veel vermaak heeft aangebracht.
Ach hemel! ik verlang met zinnen en gedacht'
Haar weêr te zien daar my myn grootsheit van verbande.
Nu geeft den brief die u Marg'reta gaf in hande
Om my te geven, dat het aangenaam gezicht
Van haare letteren myn geeſt noch wat verlicht,
Die myne ziel met vrees doen hopen en verlangen.
Kla. Daar iſſe, zoo gelyk als ik ze heb ontfangen.
Voorzeeker, Heer, men doet, na 't lykt, Margriet te kort,
Ze heeft ſint jou vertrek zoo meen'gen traan geſtort,
Och!

Och! d'arme ſloof kan ſchier niet drinken of niet eeten,
Doch d'oorzaak weet ik niet, die jy licht beſt zult weten,
'k Beklaag haar in myn hart: wat my belangt, ik meen
Zy tant-of buikpyn heeft, wel ja! het heeft zyn reên.

Karel leeſt den brief.

MYN HEER,

Ik kon van pyn en droefheit nauwlyks ruſten
Sint ik voor 't laatſt met u dien wreeden afſcheit kuſten,
Alleen de woorden van uw trouw vertrooſten my
Een weinig, dat ik hoop, hoewel met vrees daar by,
Vermits uw grote ſtaat u licht mogt doen vergete'
Uw will'ge dienaares, en trouwe

MARGARETE.

Denkt zulks niet eens, myn Lief! want ik in dit geval
Stantvaſtigheit in liefd' en trouw u tonen zal.
Geen ſtaat noch kroon zal my myn waardſte ooit doen honen....
Klarette, ga, en zeg dat ik haar zal betonen,
Hoe ik de woorden van myn afſcheit neem in acht.

Klaar. Ik zal, myn Heer.
Mengo. Zie toe, dat men jou niet verkracht.
Klaar. 'k Heb daar geen noot van, vaâr, en of het quam te beuren.
Mengo. Ja, 'k loof 't wel moêr, je zoudt jou rok niet laten ſcheuren.
Klaar. 'k Zou u dan weder brant doen roepen op myn moort.
Mengo. Je liet het jou wel doen al ſprakje niet een woort.
Klaar. Nouw laat me gaan, hoe zel't hier met de vuilik wezen? *Klaar. binnen.*
Mengo. Loop, vuile Klaar. Hebt gy, myn Heer, dien brief gelezen?
Zoo neem een and're, die my een vermomde vrouw
Daar flus gaf in het Hof, dat ik s' u geven zouw.

Hy leest.

Kar. *'k Zal u op middernacht, myn Prins, alleen verwachten*
Op 't Voorhof, liefd' wil meer als woorden of gedachten.
'tIs vreemt, dit is al 't geen dat deze brief besluit.
Kom, Mengo, laat ons gaan, en zien wat dit beduit,
De nacht die zal ons licht verlichting willen geven.
Men. 't Is wonder dat het met geen naam is onderschreven.
Kar. Dat zy hoe 't wil, kom voort.
Men. Na ik het kan verstaan,
Zoo is 't een hoerestreek, best bleef men daar van daan.
beide binnen.

Margareta in manne kleeding.

NU dat de goude zon vertrekt,
En 't aartryk zich met nev'len dekt,
En geeft de zilv're maan 't gewoonlyke teeken,
Die op haar beurt en na haar plicht,
Den Hemel met een helder licht
Van duizent fakkelen zoo sierlyk gaat ontsteeken,
Om zoo haar broeder, die zy mint,
Met zorg en voordacht op te zoeken,
Tot zy hem 's morgens weder vint:
Zoo derf ik my nu ook verkloeken,
Om mynen Minnaar na te gaan,
Vond ik hem meê, gelyk Diaan,
Wat zou ik vreugt en blydschap vinden!
Ik vond my zelf in myn beminde,
't Zou hart en ziel noch vaster t'zamen binden.

Bekommert in dees droeve staat,
Heb ik my zelf in dit gewaat
Verandert; want ik kon myn lyden niet meer dragen,
Wyl d'achterdocht, de vrees, en doot,
My dreigden in dees hoge noot;
Doch myn Stantvastigheit en acht geen werelts plagen.
En of ik juist myn Karel niet

En

En ſpreek, 't is my genoeg t'aanſchouwen
De plaats daar hy zyn ruſt geniet;
Zoo veel vermag zyn liefde en trouwe
Op my; die tuſſchen hoop en vrees,
Gelyk een ouderloze wees,
Den hemel ſmeekt met nare klachten,
Daar hy van droefheit ſchynt te ſmachten,
Niet wetende wat lot hem ſtaat te wachten.

Maar ſtil! my dunkt ik hoor daar lieden t'zamenſpreeken.
Zy nadren, ach! ik ſchrik! waar zal ik my verſteeken?
Zy verbergt haar en luiſtert.

Karel en Mengo gewapent.

Kar. EEn ſchoone nacht.
Men. Myn Heer, is 't moog'lyk dat gy aan
Een zwarte (die ons hier nau toelaat dat wy gaan
Door haare ſchaduwen) de naam van ſchoon kunt geven?
Kar. Zwyg, onverſtandige, wilt gy my tegenſtreven?
Wien is de bruine verf niet heerlyk in 't gezicht?
't Wit is wel ſchoon, maar het verandert al te licht.
Men. Dan evenwel men ziet de witte meeſt verheffen.
Kar. De luſt vint onderſcheit; de bruinen overtreffen
In aardigheit, verſtant en aangenaamigheit,
De witte merkelyk, en alles heeft beſcheit
Ter oorzaak van het bloet, gelyk de Wyzen zeggen.
Men. En ik wou liever by een blanke als bruine leggen.
Kar. De nacht is bruin, zoo ook myn Engel die ik min,
Verwondert u dan niet dat ik haar ſchoon bevin.
Mar. „ O hemel! 't is de Prins; hoe trillen al myn leden!
„ Ik werd' als zieleloos.
Men. Myn Heer, het heeft zyn reden,
Indien de liefde van de Juffer d'oorzaak is
Geweeſt, dat zy u ſchreef, zoo komje nu niet mis.
Mar. „ O lichtverleide, en haaſt veranderlyke zinnen?

 „ Ver-

„ Verrader van myn min. wilt gy een ander minnen?
„ Wert zoo myn zuiv're liefd', die ik u draag, beloont?
„ Wert ik op nieuw van u dus onverwacht gehoont?
„ Kunt gy zoo trouweloos en licht uw trouwe breeken?
„ 'k Weet naulyks wat ik doe; zal ik hem aan gaan ſpreeken?
„ De liefd' zeid my van ja, de minnenyt weêr neen,
„ En doet met reden my verbaaſt te rugge treên.
Kar. Neen, Mengo, neen, ik wil aan dees bedriegeryen
Myn oor niet gonnen, trouw die moet hier tegenſtryen;
Dees brief en is in 't minſt geen oorzaak dat ik hier
Gekomen ben; maar wel het pynlyk minnevier,
Dat Margaretas ſchoont in deze boezem ſtichte,
't Geen ik in koelheit van de nacht poog te verlichte
Door haar gedachtenis, die ik in waarde houw;
Gy weet hoe dat zy is verzeekert van myn trouw,
En datze als een goddin van my wert aangebeden.
Toef hier, 'k zal 't buitenhof in haaſt eens om gaan treden.
Men. Ik moet wel toeven, want ik niet ver lopen kan
Met deze wapenen, 'k ben reets vermoeit daar van.
Mar. „ Myn achterdocht verbant uw toorn, 'k begin t' herleven
„ Nu ik zyn onſchult hoor; 'k zie Mengo is gebleven,
„ 'k Zal hem van hier doen gaan; zoo ſpreek ik licht myn Ziel.
Hou, holla! zeg ik, voort! ruim deze plaats, gy fiel.
Men. Een fiel, neen zeeker niet, al ben ik ſlecht van wezen,
'k Ben eerlyk in myn hart.
Mar. Voort!
Men. O! 'k begin te vrezen:
'k Loof uit het vagevuur komt deze bullebak.
Mar. Vertrek zoo datelyk.
Men. Ik bidje wacht wat, ſtrak;
'k Ben hier noch vreemt in ſtad, 'k zou zeeker licht verdolen.

Mar. Gy zult dan ſterven.
Men. Heeft jou iemant dat bevolen?
Neen, 't is onnodig, 'k ben myn leven noch niet moê.
Mar. Zoo gy niet door en gaat, ik zweer het u, ik doe
U van dees hoogten af tot in den afgront rollen.
Men. Gy zoud heel qualik doen my zoo te zuizebollen;
Want ik geen duizeling verdragen kan in 't hooft.
Mar. Weet gy wel wie ik ben?
Men. Al wat je zegt, 'k gelooft.
Mar. Kent gy myn naam?
Men. Wel neen; maar zoo gy my gaat moorden,
Zo hietje, moordenaar van Mengo, met drie woorden.
Mar. Ik zeg u, fluks van hier.
Men. Myn Heer, ik ga nu al.
Mar. „Op deze plaats ik nu myn Karel wachten zal.
Wat let u? gaat gy niet?
Men. Nu gaan ik zonder liegen.
Ma. „'k Veins dat ik Mengo ben, en zal hem dus bedriegen.
Men. Maar zegt, heer bullebak, waar dat ik heen zal gaan.
Mar. Wie zag oit zulk een nar?
Men. Men moet malkaâr verſtaan,
Gy zend my weg, en moet my zeggen ook waar heenen.
Mar. Loop naar de hel.
Men. 'k Zou daar verbyſt'ren na myn meenen.
Ik ken die wegen niet, ook val ik niet te ſtout;
Zoo dat ik wenſte, dat gy my die wyzen woud. *Binnen.*

Karel uit, terwyl Margareta haar op de plaats van Mengo ſtelt.

Kar. 'k HEb alles wel bezocht, en heen en weêr doorloopen,
Doch echter niets gezien, hou, Mengo!
Mar. „Ik wil hopen
„Dat door 't verand'ren van myn ſtem hy my niet kent.
Wat wil myn Heer?
Kar. Zaagt gy hier iemant ook omtrent?

Mar. Neen, Heer.
Kar. Noch ik; want 'k heb het al in ruſt gevonden.
'k Geloof dat zy, die my dees brief heeft toegezonden,
Mistrouwt heeft aan myn komſt, of dat zy is bevreeſt.
Kom, laat ons gaan.
Mar. Zoo is het al maar boert geweeſt.
Kar. Na 't ſchynt.
Mar. Maar ingeval Margreet dit quam te weten?
Kar. Myn liefde zou die ſchult myn Lief haaſt doen vergeten.
Maar, Mengo, zeg my eens, en zonder vleyery,
Is Margareet niet ſchoon?
Mar. Wel neen?
Kar. Ik zweer u by
Den hemel, dommen bloed, hoor ik u weêr zoo ſpreken,
Van zulk een godlyk beelt, ik zal u ſtraks doorſteeken.
Mar. Gy laat dat wel, myn Heer.
Kar. Zeg, is 'er lelywit
Zoo ſchoon als 't ſchoonſte bruin dat op haar voorhooft zit?
Vint men in Cipres hof wel ſchoon 'er purp're rozen,
Als hier zoo liefelyk op haare wangen blozen?
Is zoeter balſemreuk in Saba oit gegroeit,
Als d'adem, die hier door twee dunne lippen vloeit?
Wat ſchoont is zo begaaſt met teng're en zachte handen?
Met oogen, die in 't hooft gelyk twee zonnen branden,
Tot voetſel van myn brant? een zacht gekreukte hals,
Een boezem kleen en hart, geheel volmaakt in als,
Waar langs met loſſen zwier de krolde lokjes ſpeelen;
En voorts al 't zichtbaar, zoo volmaakt in alle deelen,
Dat duizenden met my van hunne vryheit rooft.
Nu ſpreek, hoe! zyt gy ſtom?
Mar. Zoo gy my, Heer, gelooft,
Haar ſchoonheit is gemeen, myn ſchoonheit is niet minder.
Kar. 'k Zweer by den Hemel, ſchelm!

Fre-

Frederico en Arnesto vermomt met blote degens.

Arn. Hy is 't, ik zie hem ginder.
Fred. Dat hy dan sterf.
Kar. O neen, lafhartige, myn moet
Bevryt my door dit staal ten koste van uw bloet.
Sa, Mengo, wakker aan!
Mar. Ik blyf in geen gebreeken;
Maar volg u moedig na.

Al vechtende binnen.

Karel.

De schelmen zyn geweeken.
De moed van Mengo (dat ik nimmer had gedacht)
Heeft als een dapp'ren helt hen op de vlucht gebracht.
Ik zoek hem hier omtrent.

Mengo heel verbaast.

Och! och! waar zal ik heenen?
En was 't geen schand, ik stak myn hooft wel door myn beenen,
En dook hier in een stoep, om 't onheil zoo t'ontvliên,
Dat ik haar mogt van voor, zy my van acht'ren zien;
Dat staal gerucht dat klonk te vrees'lyk in myn ooren,
En daar is geen geraas dat ik zoo nood' mag hooren;
'k Ben zoo bevreest dat ik my nau bedaren kan:
Maar, ach! wat zien ik daar? het is een wildeman.
Neen, neen, ik lieg, het zyn twee Jazons in malkander.
't Lykt wel een reus; en nou is 't weêr een salamander,
Daar komt het op my toe.
Kar. Dit 's ook van 't volk, vertoeft,
Verraders!
Men. Och! men moort, men quetst, men parst, men schroeft,
Men vilt, men rooft, men boort, men spykert my, 'k moet hangen;
Ey lieve doot my niet, ik geef me jou gevangen;

Och! ik weet nergens van, ik ben een boer van 't lant.
Kar. Wel, Mengo.
Men. O zyt gy 't, myn Heer? 'k had misverſtant.
Kar. Dat ik u nu omhels, waar zynze in 't ent gebleven?
Men. Hoe! boert, myn Heer?
Kar. Wel neen!
Men. Voor my, 'k ben al myn leven
Gewoon geweeſt, mits ik niet gaeren en verlies,
Dat ik op d'eerſte allarm het hazepad verkies.
Kar. d'Ontrouwe ſchelms die zyn gevlucht.
Men. En de getrouwe
Vergaten 't ook niet zeer, heb ik aârs recht onthouwe.
Kar. Ik hou myn leven aan uw dapperheit verplicht.
Hy doet u onrecht die met bloheit u beticht.
Omhels my, Mengo.
Men. 't Schynt myn Heer hem wil vermaaken
Met my te gekken; ay, laat ons van and're zaaken
Gaan ſpreeken, 'k heb die lof veel liever ongerept.
Kar. Wat deed u roepen, daar g'haar bey doen vluchten (hebt?
Men. Wat beide, Heer? gy doolt.
Kar. Hebt gy dan een in 't ſtryde
Vermoort?
Men. Hoe! ik? wanneer?
Kar. Vocht gy niet aan myn zyde?
Men. Ik vecht myn leven niet als ik 't ontlopen ken,
Indien ik anders noch de zelfde Mengo ben.

Margareta.

Mar. MYn Heer!
Kar. Wat zoekt gy hier?
Mar. Zy zyn al weg gevlode.
Zyt gy gequetſt?
Men. Hoe zoo, wat 's uw gevraag van node?
Kar. Wie zyt gy?
Mar. Wie ik ben? uw dienaar Mengo, Heer.
Men. Hoe drommel is 't hier, ben ik Mengo dan niet meer?

Wie zyt gy dan? ſpreek op, en zonder te bedriegen.
Mar. Een dienaar van den Prins.
Men. Dat zulje moeten liegen.
Kar. Hoe! zyt gy Mengo?
Mar Heer, wel twyffelt gy daar aan?
Kar. Wie is 't dan van u bey, hoe zal ik dit verſtaan?
Hier ſchuilt bedrog.
Men. Zou ik in noot dan wel veranderen
Van een in twee, of zyn wy geeſten van malkanderen.
Mar. „Myn liſt heeft uit, nu'k my niet meer verbergen kan.
Men. Indien hy Mengo is, wat duivel ben ik dan?
Kar. Ontdekt ons wie gy zyt, en wilt uw naam verklaren.
Mar. Gebied my zulks niet, Heer, door dien dat ik niet gaeren.
Bekent zou zyn van 't volk, die op dit ſtaalgerucht
Vergaren.
Kar. Zyt in 't minſt daar voor toch niet beducht;
Verplicht my dat ik ken die my beſchermde 't leven.
Mar. Myn Heer, voor dezemaal zoo moet gy 't my vergeven,
Om oorzaak kan 't niet zyn, ik ga met uw verlof.
Kar. Neem dan dees diamant, en ſpreek my aan in 't hof.
Mar. Ik dank u, Heer, vaar wel. *Marg. binnen.*
Kar. Vaar wel, 'k zal u verwachten;
Zyn ſpraakgeluit gaf my heel wondere gedachten.
Men. Myn Heer, ik bid jou, dat jy toch wel voor u ziet,
't Was een bedrieger, en den rechten Mengo niet.
Kar. 't Is laat, kom laat ons gaan, zoo voed men geen vermoede,
En argwaan in het hof.
Men. Den hemel my behoede;
Dit is het vreemſte dat ik oit myn leven zag,
Daar zyn twee Mengos, of ik ben niet die ik plag.

Frede-

Frederico en Arnesto.

Arn. 'k VErwonder my op 't hoogst, en vind my zeer bedrogen.
Fred. En ik niet minder, nu ik zelver voor myn ogen
Gezien heb, dat dien boer, dien Mengo, zich zoo stout
Ter wapen stelde.
Arn. 'k Had het noit in hem vertrouwt,
Dat hy, ten spyt van ons, ons beider kracht zou stutten.
Fred. Hy hielp gantsch onbeschroomt zyn Heer met moet beschutten.
Arn. En of men 't zag, nochtans ik houw het was maar schyn.
Fred. 'k Bekent 'k was wat beschroomt om niet bekent te zyn;
Dies ben ik na myn wil al vechtende geweeken;
En waar 't dees' oorzaak niet ik hadd' den fiel doorsteeken,
En hem gezonden naar het voorburg van de hel.
Arn. Bedwing uw toorn, myn Heer, op dat men nu bestel
Het geen ons nodig is, men dient zich niet van woorden.
Fred. Is het ons nu mislukt dien schellem te vermoorden,
Zoo heb ik tot zyn val een andre list bedacht.
Arn. Laat hooren doch.
Fred. Albaan die hem heeft opgebracht. . .
Maar zagt, ik wil om reên myn reeden vorder staaken;
Gy zult my morgen noch zien tot myn voorneem raaken
Door 't proefstuk van myn brein: 'k zweer, by myn Ridderschap,
'k Zal dien vermeet'len zot doen van de hoogste trap
Van 't wankelend geluk tot in den afgront dalen,
En zoo geleden hoon ten dierſten hem betalen.
Begeeft u voort na 't dorp, myn vrient, en zegt Albaan,
Dat hy volhart in de beloft' aan my gedaan;
En twyffel niet, het zal, zoo haast wy 't maar beginnen,
Ons

Ons gaan na wens. de hoon die ſcharpt met liſt de
zinnen.

Arn. Ik ga, beluſt van hem te weeten, hoe dat gy
Het ſaam gebrouwen hebt. *Arneſto binnen.*

Fred. Ik kom u haaſt weêr by.
Myn ziel niet langer kan verdragen zoo veel ſtormen
Van ſtaatzucht, die myn hart gelyk als kanker wormen
Doorknagen, zelf in 't diepſt van myn gedachtenis;
'k Vind geen vermaak, vermits my alles tegen is;
Myn leven in dees ſtaat en is geen doot noch leven:
Dan 'k hoop de wraak die zal my haaſt vernoeging ge-
ven. *Binnen.*

VIERDE BEDRYF.

Frederico aan d' eene en Karel aan d' ander zyde.

Fred. „DAar komt dien Karel, myn gezworen vyant, aan.

Kar. „'k Zie Frederik myn Neef, hy ſchynt met zorg
belaân.

Fred. „Zyn groote ſtaat doet my verwonderen, en lyden.

Kar. „Zyn eêl gemoet doet vaak myn droeve geeſt ver-
blyden.

Fred. „Myn pyn vermeêrt, nu ik moet zien dien ik zoo haat.

Kar. „Hy is het waart, met recht verdient hy luk en ſtaat.

Fred. „Hoe qualik kan myn hart zyn byzyn hier gedogen.

Kar. „Hoe braaf en aardig toont hem Fredrik voor myn
(ogen.

Fred. „Hy 't al onwaardig is.

Kar. „Hy is myn hoonder noch
„Verveelder noit geweeſt.

Fred. „Ach, lukte myn bedroch!

Kar. „Myn ziel tracht hem een plaats na zyn verdienſt te
geven.

Fred. „Myn ſtaal bezwoer zyn doot, het gelt in 't kort zyn
leven.

Kar. „Is 't mooglyk dat zyn komſt my zoo veel blydſchap
geeſt.

Fred.

Fred. „Is 't mooglyk dat het luk hem zoo begunſtigt heeft!
Kar. „Ik nader hem. Heer Neef, dus droevig? hoe! wat
Getuigt my uw gelaat? (ſmarte
Fred. Een pyn raakt my aan 't harte,
Die machtig is om my te dooden t' elker uur.
Kar. Hoe zyt gy dan verliefd', quelt u het minnevuur?
Fred. Dat is de minſte quaal die myne ziel moet dragen.
Kar. Is dit dan d'oorzaak, Neef, dat u niet kon behagen
Om giſteren te zyn op 't vreugdig eerenfeeſt,
Daar al den adel op het heerlykſt is geweeſt,
En prachtig munten uit, in kleeding en in paarden?
Men zag al wat het oog vernoegen kan op aarden.
Fred. Een kleene ziekte heeft myn byzyn daar belet.
Kar. Hoewel dat d'ongeneucht myn blyſchap palen zet,
'k Zal echter trachten om u alles te verhaalen;
Zoo weet dan, dat de zon noch naulyks zyne ſtraalen....
binnen gerucht.

1. *Pagie met Margreta in harderinne kleeding.*

Mar. AL wilje niet, ik zal noch echter binnen treên.
Kar. Wat voor geraas is hier? wie ſtoort ons? wat 's de reên?
Pag. Heer, d'onverſtandigheit van een van uw ſoldaten,
Die deze ſchoone maagt niet wou na binnen laten.
Mar. 't Is ook wel onbeleeft en een barbaarſche wet,
Dat men een eerlyk menſch den ingank hier belet.
De kerk, die beter is, als 't hof, wert niet verbode
Van iemant te betreên, wanneer het is van node,
En datm'er heeft van doen; neen, het is zeeker ſchant.
Myn Heer, ik kom hier uit het dorp, uw vaderlant,
Dat zoo veel eer door uw geboort' voor dees geſchieden,
Die u gelykelyk hun trouwe dienſt aanbieden,
En bidden dat uw gunſt, die haar zoo waardig is,
Doch immer blyven mag, en tot erkentenis
Breng ik dees kleene gift van uitgekeurde bloemen,
En kruiden, daar, 't is waar, niet veel valt op te roemen;

Maar nochtans waart geacht dat ik s' uw hoogheit toon;
Misdoen ik, 'k bid dat zyn beleeftheit my verſchoon.
Fred. „ Dit 's de berooſter van myn zinnen en gedachten.
Kar. Daar zouden veel na uw gebloemde gonſten trachten,
Die wel een beeter plaats als deze waardig zyn.
Mar. Myn Heer, 'k heb eer genoeg ontfangt gy die van myn.
Kar. Die zelf de lent verſtrekt in ſchoonheit, jeugt, en leven,
Wat zou die beter doch als bloemen konnen geven?
Fred. Weeſt doch bewuſt, myn Neef, ſint ik dees ſchoone (maagt
Gezien heb, heeftze my in alles zoo behaagt,
Dat ik myn hart geheel vind' in haar liefd' ontſteeken.
Kar. Zy is het waardig, Heer.
Mar. Gelieſt myn Heer het teeken
Van onze dankbaarheit dan niet te nemen aan?
Kar. Wel zou ik niet? gy hebt my eer daar meêr gedaan.
Fred. Myn liefd' keurt groen, om met myn hoop zoo t'evenaren.
Kar. Zoo neem ik dan het blaauw 't afbeeltſel myns bezwaren.
Fre. Het groen verbeelt de hoop, en hoop ons trooſten kan.
Kar. De blaauwe verf is beſt, daar houd men 't meeſte van;
De luchtgodin gaat zich met deze kleur bedekken,
En kan den hemel zelf tot een ſieraat verſtrekken;
Daar 't groen alleen maar is een aartſe lieverey,
Die weg gâat èn verdroogt.
Fred. Welk nu de beſt van bey
Gekeurt heeft, ſtel ik aan het oordeel van dees Schoone.
Mar. Myn oordeel is te kleen, myn Heer, wilt my verſchoone.
Kar. 'k Bid, zeg doch, wie van ons zyn verwe 't beſte voegt.
Mar. Myn Heeren, 'k wenſte u beide in alles vernoegt.
Prins Frederik die heeft de beſte kleur verkooren,
Door groente wert het al als op een nieu herbooren,

Ver-

Verquikt zelf menſch en vee van d'een in d' and're tyt;
En 't blaauw verbeelt ons niet als haat en minnenyt,
Daar 't groene lieflyk is en aangenaam en vurig;
Wat meer is, d'hemel ziet men dikmaal wiſpelturig,
Daar d' aarde, in tegendeel, altyt ſtantvaſtig is.

Fred. Wat ſnediger vernuft!

Kar. Haar voorſlag ſlaat niet mis.

Fred. Wat aardig voorſtel!

Kar. „ Wat ontruſting voor myn zinnen!

Fred. Ik ſterf van liefd' zoo ik haar liefde niet kan winnen.
Heb mededogen, Prins, acht gy 't uw Neve waart,
Die u zoo ongeveinſt zyn liefde heeft verklaart,
En helpt hem zoo gy kunt, gy zoud my zeer verplichten,
Vergeef, zoo ik door u myn ſmart zoek te verlichten,
Dat ik u dit verzoek; een darde krygt vaak meer
Als wel den minnaar zelf.

Kar. Stel u geruſt, myn Heer,
'k Hoop dat ik u na wens in als zal vergenoegen;
Treet gy wat aan een zy, ik zal my by haar voegen.

Fred. Zoo doen ik, Heer, en wens dat uw begaaft verſtant
Mag werken tot myn luk en lichting van myn brant.

Kar. „ De minnenyt, met vaak iets vals zich in te beelden,
„ Berooft 't verſtant van 't licht dat ons den hemel deelden,
„ Zoo dat men dikmaal aan geen reden plaatze geeft.
Myn ſchoone Margareet, daar in myn ziele leeft,
Wat heb ik uitgeſtaan u byzyn zoo te derven!
Gy deed my yder uur door 't lang verlangen ſterven:
En even, als de zon, door duiſt're lucht bedekt,
Zyn flikkerend' geſtraal van ons gezichte trekt,
En weigert ons zyn glans; zoo had gy het vermogen
Op my, uw afzyn was een nevel voor myn ogen.
Want u niet ziende, was myn ziel, dien in my is,
En uwe ſchoonheit eert, in ſtage duiſternis.
Gy zyt alleen, Mevrouw, het leven van myn leven.
Gy hebt my d' eerſte ſtraal van liefde in 't hart gedreven.

Gy zyt het daar myn hart, en zinnen, en gedacht'
Zoo lang na trachten, daar zoo meenig minneklacht
Vergeefs om is geklaagt; nu mag my nau gebeuren
U eens te zien: ik zit alleenig hier te treuren.
Is dit, ô Margareet! dat gy my had belooft?
Of heeft een ander my al van uw gunst berooft?

Mengo.

Fred. „IK ben verwondert van hier Mengo noch t' aanschouwen.
Men. „Fredrikoos fel gezicht is weinig te vertrouwen.
„Wat of hy van my wil?
Fred. „De schyn geeft weinig blyk
„Dat dezen dommen boer twee mannen te gelyk
„Zou wyken doen, ô neen! het kan niet moog'lyk wezen.
Men. „Hy ziet zoo stuurs op my, 'k begin al wat te vrezen.
Mar. Is 't moog'lyk, Prins! het strek uw liefde tot verwyt
Dat gy met achterdocht op my gebeeten zyt,
Ik deed dit alles om myn Karel te beögen.
Kar. 'k Heb uit zyn woorden niet als enkel vuur gezogen,
Sint ik hem sprak.
Mar. Gy ziet hoe ik my heb verstout
Om in dit boerekleet (het geen my mooglyk rout)
Verzeekert hier te zyn, wat zoud gy meer begeeren?
Ach! kon ik met myn liefde als gy te rugge keeren.
Fre. Gy waart het dan die hem zoo vroom hiel in de nacht?
Men. O ja, myn Heer, ik was 't, dees hant, dit staal, myn (kracht,
Zyn onverwinnelyk.
Kar. Verschoon doch deez' gebreeken,
'k Beloof u 'k zal voortaan van minnenyt niet spreeken;
Myn Engel! weest gerust, 'k zal u gehoorzaam zyn.
Mar. Myn Liefte honen was onmoogelyk voor myn;
'k Vergeef 't u alles, doch op voorwaart van niet weder
Licht te geloven.
Kar. 'k Wierp my voor uw voeten neder,

Indien ik dorst om hun, om u myn dankbaarheit
Te tonen, doch ik bid, wyl wy met redenstryt
Nu beide bezig zyn, bezegelt myn gelukken,
En laat ik in uw arm uw zoete lippen drukken
Tot zoen van ons krakeel; dus weig'rig Lief? wel hoe!
Mar. Zulks kan niet zyn, myn Prins, ik sta u dit niet toe.
Kar. Waarom, myn hartje?'t zal u tot geen oneer strekken.
Ma.'k Mogt met myn boerekleet uw zydekleet bevlekken.
Kar. Myn ziel lyt pyn genoeg, wat quelt gy my dan noch?
Verlicht myn smart, ay kom, myn Lief, omhels my doch.
Mar. Men mocht ons zien.
Kar. En of men 't zag, 't kan ons niet krenken.
Mar. Zult gy van minnenyt aan my niet meer gedenken?
Kar. O neen, 'k verban die gants, zelf de gedachtenis.
Fred. Zoo zyt gy dan zoo vroom?
Men. O! myn gelykenis
Ter werelt niet.
Fred. Gy hebt dan tegen twee gevochten,
En dat alleen?
Men. Dat 's niet, ik deed eêr and're tochten.
Myn Heer, al waren zy twee hondert stark geweest,
't Was weinig maar voor my, zoo wort ik hier gevreest;
En hadden zy zoo braaf niet weten weg te snappen,
Ik had dat bloô gespuis tot hutspot konnen kappen.
Fred. Hebt gy haar niet gekent?
Men. Neen; want zy haar te rat
Van achtren lieten zien.
Kar. Gunt my uw hand, op dat
Ik gunst op gunst van u, myn Engel, mag genieten.
Maar ach! wat zie ik hier dees schitteringe schieten
Door d'oogen in myn hart, verraderes, ik zweer
By d'hemel, ach! ik sterf.
Mar. Hoe dus ontstelt, myn Heer?
Kar. Wie gaf u deze ring?
Mar. Ach! hebt gy reets vergeten
Uw eed, en zyt gy weêr door minnenyt gebeten?

Kar. O

Kar. O neen, geen minnenyt beheert nu myn gemoet,
't Zyn honen, ſnode, diege op 't wreetſt my lyden doet.
Ondankb're, zeg my voort, wie heeftze u dan gegeven?
Mar. Gy zelf, myn Engel!
Kar. Ik?
Mar. Wilt my niet wederſtreven,
O ja, myn Karel, gy; ziet hier ik ben die geen
Die deze nacht voor u zoo moedig heeft geſtreên,
En twee verraders deed met ſchant te rugge keeren.
Kar. Wat zegt gy?
Mar. 't Geen gy hoort; want ik in mannekleêren
Uit 't dorp vertrok, en u alzo bezoeken quam.
Kar. O wonder van de min! wat werkt gy door uw vlam?

Koning, Arneſto, Albano, Lodovico, Frederico, Porcia, en gevolg.

Kon. EEn wonderlyk bedrog.
Arn. Hier is hy.
Fred. „ Myne liſten
„ Die hebben wel gewerkt, het gaat ons als wy 't giſten.
Alb. 'k Verzoek zyn Majeſteit vergiffenis, en bid
Hy dit misdryf verſchoon.
Kon. Hou, Karel!
Kar. Hoe! wat 's dit?
Myn Heer en Vader, wat gelieft u te gebieden?
Porc. Is 't mooglyk, hemel? ach! wat laat gy niet geſchieden.
Kon. Noem my geen Vader, maar leer beter nu verſtaan;
Gy zyt geen Prins, maar wel den zoone van Albaan.
Alb. Ik was den oorſpronk, Heer, van deze liſtigheden,
Door dien ik, om myn bloet den troon te zien betreden,
Hem gaf de naam van Prins, dan 't is myn eigen zoon,
En Margareet alleen is d'erve van uw kroon,
En die uw Gemaalin, Mevrouw de Koninginne
(Wiens ziel in d'hemel ruſt, om grooter Ryk te winne)
Ter werelt heeft gebracht, en liet in myne hant;

Dies bid ik andermaal, vergeef myn misverſtant.

Kon. Wel, wyl gy 't zelf bekent, zoo zal u het ontdekken
Van deze liſt tot een vergiffeniſſe ſtrekken.

Alb. Dees is zy, grote Vorſt!

Kon. Myn dochter, dat ik u
Omhels, myn waarde kint!

Kar. Wat hoor en zie ik nu!

Mar. Myn Heer, zoo veel geluk, noch dees veranderingen
En had ik niet gehoopt.

Men. O meer als wond're dingen!

Kar. Ik weet nau wat dit is.

Men. Ja 't is wat ongemeen

Kon. Gy zult voortaan de naam van een Princes bekleên,
En nevens Vaders zyd' zyn op den troon gezete.
Gy Heeren, roept met my, lang leve Margarete!

Alle. Lang leve de Princes! lang leve Margareet!

Mar. „ Myn ogen, tongen van de ziel, getuigen 't leet
„ Dat myne ziel gevoelt, in van hem af te ſcheiden.

Kon. Myn dochter, kom, ik zal u in myn hof geleiden,
Op dat men u daar diene en eere na uw ſtaat,
Die 's Konings hart vermaakt in koninglyk gewaāt.
Gy, Karel, blyf in 't hof, en wilt niet wederkeeren
Na 't dorp, een ieder zal door ons gebod u eeren,
Vermits ik u bemin, en noch in waarden hou,
Dies hoop op onze gunſt, volhardende in uw trouw.
Koning en Margareta binnen.

Fred. 't Geval is wonderlyk, gelyk gy zelf kont ſpeuren,
En 't geen men hier ziet, heeft men meerder zien gebeuren. *binnen.*

Arn. Het treft nu dees, dan die, en elk na eigen ſchult. *bin.*

Lod. 'k Bedroef my nevens u, vaar wel, en neem gedult. *binnen.*

Alb. Kom, Karel, volg my na, hier kan geen treuren baten.
Gy moet met my na 't dorp, en deze ſtaat verlaten,
Die, zynde die gy zyt, u toch in 't minſt niet voegt. *bin.*

Por. „ Gy weet het, hemel, hoe zyn onluk my misnoegt.

„ Hy

„Hy is dan die hy is, noch kan ik niet verzaaken,
„Dat ik myn ziel gevoel in zyne liefde blaaken. *bin.*
Kar. O ramp! ô hartenleet! ô ongeluk! ô ſpyt!
Men. Dit komt te ſlecht, myn Heer, hoe! voor zoo weinig tyt (ten,
Een Prins van 't lant te zyn, en voort weêr zoo verſtoo-
Eer dat men noch 't gevoel van 't Prinsdom heeft genooten.
Ik kan my zeeker niet onthouden van gelach;
My dunkt dat ik met recht u wel gelyken mag
By ſinte Blazius, die wy in 't dorp ſteets vieren,
En met verandering van kleêren dikwils cieren,
Zo dat hy nu Sint Jan, en dan Sint Pieter lykt,
En voorts zoo 't heele jaar voor andre Heil'gen prykt:
Maar nauwlyks komt zyn dag, men ziet zyn pracht verdweenen,
Hy wort weêr Blazius, gelyk hy was voorheenen.

Kar. Nauw weet myn tong de pyn en ſmart.
Die ik gevoel aan ziel en hart,
Met droeve woorden uit te drukken.
O Hemel! wat all' ongelukken,
En wreede rampen lyd ik niet?
Die my beſtormen met verdriet,
En angſt, en kommer, en bezwaren.
De Koning komt hier zelf verklaren,
Dat ik zyn zoon niet ben of was.
Wat ongeval, helaas! hoe ras
Kan 't wankel luk haar aanzicht keeren!
En 't alderhoogſte tot het laagſte toe verneêren.

Nu merk ik eerſt de veinzery
Van Porcia, die zich zoo vry
Aan myne liefde zocht te binden,
Op hoop van daar een Kroon te vinden;
Margreet al zwygende geniet

De gunſt die haar den Hemel bied;
Fredrico, die myn vrintſchap eerde,
Verlaat my nu als een verneërde;
Arneſto zich hoogmoedig toont;
Albaan beſpot my zelf, en hoont
My in myn leet en ongevallen;
Ja zelf tot Mengo toe, acht men my niet met allen.

Dan daar 's niet aan, zy mogen my
Verlaten, alles wat ik ly
Dat zal ik met gedult verdragen;
Ten trots van tegenſpoet, en plagen,
Die my 't geval heeft opgeleit;
't Zyn menſchen die d'ondankbaarheit
Als eigen is en aangeboren;
Een ſnode drift van haat en tooren
Die den verwinnaar lauweriert,
En om zyn luk ſtaag vreeſt en viert,
En gaat den overwonnen haten,
En als verworpeling verſmaden en verlaten.

Het pynt my niet, doorluchte Vrouw!
Ik laat de Kroon niet met berouw;
O neen! nu gy die zult genieten
Kan het verlies my niet verdrieten;
Myn vroomheit blyft my altyt by;
Niet vrees ik, als alleen dat gy
Nu, door hoogdravende gedachten
Gevoed, myn liefde zult verachten.
Den hemel zy getuig hier in,
Dat ik zoo veel en meerder min,
Prins zynde, u ſtaag heb toegedragen,
Als oit van d'eerſte uur dat u myn ogen zagen.

Volmaakte liefde, in hooge ſtaat,
Vertoont haar waarde door de daat

Van onverbrekelyke panden;
Die wenste ik nu wel van uw handen;
Op dat gy, als ik heb gedaan,
Myn trouwe liefd' niet mocht versmaân;
Noch verder gaan myn zuchten zwerven,
Ik wenste al 's werelts luk te derven
Als ik u maar genieten kon;
Ik wenste starren, maan, en zon
Tot medelyden te bewegen;
Maar 't is om niet, de glans der Kroon die schynt my tegen.
Dies is het beeter dat ik sterf,
En ik dit stervend leven derf,
Als onverhoort myn ramp te klagen,
Geen eêl gemoet kon oyt verdragen,
Dat die noch gistren 's Konings staat
Bekleede, nu als onderzaat
Beöogt wert, en veracht moet leven.
My zelven uit dit hof te geven
Is 't beste, en voor de rest gedult;
Myn nootlot moet hier zyn vervult:
In zoo veel onluk is het scheiden
De kortste weg om my na wensch ter doot te leiden.

Vergeefs op iemants heil gesteunt,
Als zelf den hemel zich niet kreunt
Aan ons verdriet; geen mededogen
Van menschen zal een traan afdrogen,
Geen enk'le traan van ons gezicht,
Dat hart en ziel hun pyn verlicht;
Ter werelt is geen troost te vinde,
Ten zy de doot myn ziel ontbinde
Van 't lichaam, die ik nacht en dag
Aanbidden zal, met droef geklag,
En naar gezucht in bos en bergen,
Om haar dien laatsten dienst in deze noot te vergen.

Vaar wel dan, ſchoone Margareet!
Vaar wel, Princes! ik ben gereet;
Uw trouwe dienaar die ſtaat vaardig,
Om u te off'ren, is hy 't waardig,
Een trouwe en onbevlekte ziel,
Die mooglyk u weleer beviel;
Een ziel, die noch op d'ogenblikken
Van d'allerlaatſte levens ſnikken
Zal zeggen, 'k lief myn Margareet;
Op dat de heele werelt weet
Hoe myn ſtantvaſtigheit in 't minnen,
In ſpyt van 't wankel luk, de doot zelf kon verwinnen.

Men. Myn Heer, ik bid u laat dees droefheit toch, en
Na vreugt. (tracht
Kar. Ach, Mengo, 't is niet meer in myne macht.
Men. 't Is al, indien gy wilt.
Kar. Om noch te konnen leeven
Moeſt de vergeetelheit de grootſte hoop my geven,
Indien het mooglyk was, dat ik die ſchoone zon
(Nu d'oorzaak van myn doot) daarom vergeten kon.
Maar neen, ik moet de ſmart en pyn die my beſtryden,
Nu ik haar ſtralen mis, op 't felſt noch wreder lyden;
Te meer, terwyl ik weet dat haar den Konink met
Fredrico binden wil door Hymens heil'ge wet.
Wat wil, wat zal ik doen? wat kan myn liefde baten?
Men. Dat gy niet om haar denkt, gy moet haar doch
verlaten.
Kar. Wel aan! ik zal uw raat dan volgen, doch met leet.
Maar hoe zou ik zoo ras die ſchoone Margareet
Vergeeten konnen? die 'k meer als my zelf beminden;
Die Margareta, die geen wedergâ kon vinden,
En, blinkende als een ſtar, ver boven and'ren ſcheen;
Want alhoewel dat ik d'ondankbare met reên
Vergeten wil, nochtans ik voel my zelf bedrogen,
En vint my machteloos; d'aantreklykheit der ogen
Vermag

Vermag meer als ik dacht, de krachtige natuur
Verwint het alles; ach! ik ſterf op yder uur,
Wyl Margareet my moort, vermits dat Margarete....
Men. Hou op van Margareet, is dit haar dan vergeete,
Myn Heer? my dunkt dat ik die naam te dikwils hoor.
Kar. Hoe zyt gy noch zoo dwaas! gelyk een zieke door
Verbod, in d'hoogſte brant van zyne koorts gelegen,
Het drinken wert ontzeit, maar evenwel daar tegen
Wert toegelaten dat hy zyne mont ſlechts ſpoelt,
En met een weinig nat zich voor een wyl verkoelt;
Zoo ben ik ook, nu ik Margreetas byzyn derve,
Gevoel ik zulk een brant die my byna doet ſterven.
En wyl myn ziel haar niet na wens genieten kan,
Laaf ik my door myn tong, en ſpreek daar ſomtyts van;
Dit wil den hemel tot myn trooſt maar ſlechts gehengen.
Men. Is 't mooglyk; kan men u tot geen bedaren brengen?
Kar. Ik ben vol pyn, en vind' hier geen verlichtenis.
Men. Heb maar gedult, het zal wel bet'ren na ik gis.
Kar. Wat zal ik doen? myn Lief gaat haar door d'echt verbinden.
Men. Wacht tot zy weduw wort, of tracht een aâr te vinden.
Kar. Dees hartstocht raakt te fel, myn ziel zoo kout als ys
Tuigt dat myn doot genaakt.
Men. Men hoeft hier geen bewys,
Dewyl je't zelver zegt, zo dunkt me was 't geen wonder.
Kar. Myn lukſtar en myn zon die gingen t'evens onder.
Men. 'k Beken, uw ongeluk in 't lieven is wel groot;
Maar, Heer, van ſterreven en hebje noch geen noot;
't Geen u nu overkomt, ziet men wel meer gebeuren.
Kar. Heel onbegryplyk is myn liefd, gy kunt het ſpeuren;
Want ſchoon ik heb getracht noch meerder dienſt en min

Aan haar te tonen, 't was onmooglyk, mits 'er in
Myn borst geen grooter min of liefd' oit wiert gevonden.
Ach hemel! met wat vreugt, indien ik wiert gebonden
Aan haar door d'echtebant, zou ik u heel vernoegt
Dank zeggen eeuwiglyk voor 't luk my toegevoegt.
Men. Hoe! woud gy trouwen, Heer? dat wil ik nimmer hopen.
Men zou de grootste schat niet dierder konnen kopen,
En na ik merken kan, gelyk men 't my verbeelt,
Zoo is 't een zaak die licht eer als men meent verveelt;
Daarom bedenkt u wel, 'k verzeeker u, het trouwen
Geeft niet als ongemak, en al te laat berouwen;
Wilt gy gewroken zyn van die u zoo misleit,
Zoo laat haar trouwen, en blyft gy in vryigheit.
Kar. 't Is wel gezeit voor die, die geene weerliefd' achten;
Maar ik vind' by my zelfs heel andere gedachten,
En acht myn liefd', en zorg, en diensten, wel besteet,
Mocht ik in zulk een staat eens zyn met Margareet.
Men. Voor my, 'k heb noit gedacht in 't slaafs verbont te treden,
En vraagje my waarom? hoort toe, dit zyn de reden:
Een vrouw die puntig is, en altyt net wil gaan,
Past zelden dat in huis het nodigst wert gedaan;
En slordig zynde of vuil, zy staat u altyt tegen;
Een jonge is al te veel tot minnespel genegen,
Ze tokkelt altyt aan, men doet meer als men kan;
En out, men heeft noch nacht of dag geen vreugt daar van,
Maar wort eer dat men 't weet al levendig begraven:
En neemje een weeuw, je moet voor and're kindren slaven;
Is 't al een vryster, zy is vies en haast geraakt,
Die van de moeder vaak hartnekkig wort gemaakt;
En zooz' een Vader heeft, zoo looptze lichtlyk klagen;
En

En heeft z'er geen, het gelt dan iemant van haar magen,
't Zy peet of bestemoêr; en isse boos of quaat,
De duivel in de hel en weet tot haar geen raat;
Goet zynde en milt, je wort al slapende bedurven;
Een gierige, zoo is 't veel beter eer gesturven;
En isse wys, je hebt jou meester altyt t'huis;
En isse mal, waar is ter werelt grooter kruis;
Zoo ze eerlyk is, ze zal altyt van u begeeren;
Oneerelyk, zoo zal z' u door haar doen onteeren;
En adelyk, denk vry dat gy haar dienaar zyt;
En arm, gy voed de muis die u de keel afbyt;
Groots zynde, zalze altyt die minder zyn verachten;
En nederig, wat heeft men meer als schant te wachten;
En isse ryk, zy zal ook wis hovaardig zyn,
Dan hoort men dikmaal, 't is van 't uw niet, maar van 't myn;
Een lelyke die is verdrietlyk voor uw oogen;
En is z' al schoon, je moet zomwyl noch wel gedogen,
Al benje een Heer van 't lant, dat men jou duivel maakt,
En ziende zelf de zaak, noch wert de zaak verzaakt,
Zoo kan dat gretig goet haar aan hun lust verbinden.
En neem, 't was na je wens, je kond 'er eentje vinden
Die net en was noch vuil, te jong noch ook te out,
Te goet, noch niet te quaat, te nedrig, noch te stout,
Te gierig, noch te milt, te wys, noch van de malste,
Niet te begeerlyk, noch t'oprecht, noch van de valste,
Niet aadlyk, arm of ryk, met weinig hoverdy,
Te lelyk noch te schoon, het zy 't een vryster zy,
Of weduw, hoe zy is je bint 'er meê bedrogen,
Al was je noch zoo gauw en zaagt met Argus ogen;
't Schynt zoo in 't eerst wel wat, als 't meisjen opge-
Gelyk een hooffe pop, de vryer eens belonkt, (pronkt
En helpt het kalf op hol door al de kermis prullen,
Door zalfjes, pleistertjes, door strikken, quikken, krullen,
Zoo raakt Heer loshooft vast, en eer hy 't weet om hals.

Kar.

Kar. Houd op! uw zotte reên verveelen my in all's;
En leer beleefder en met meerder eerbied ſpreeken
Van 't vrouwelyk geſlacht, dat ik als god'lyk reeken.
Onnodig met uw ſnap hier meerder tyt verſpilt;
'k Verlaat het hof, gy moogt my volgen zoo gy wilt.
Karel binnen.

Men. Zoo doen ik ook, ik zal in noot jou niet verlaten;
En heb ik my vergiſt in wat te vry te praten,
Vergeef het, Heer, het is om beters wil geſchiet;
Die niet getrouwt en zyn geloven het doch niet;
Doch 't zy hoe 't wil, ik heb 't niet uit myn duim gezogen,
Zoo 't al geen waarheit is, 't is alles ook geen logen. *bin.*

VYFDE BEDRYF.

Karel alleen in 't dorp.

EEn zeeman ploegt de woeſte zee,
En zwerſt met kommer op de baren,
Op hoop dat hy na lang bezwaren
Zal ank'ren op behouden ree;
Maar echter onverwacht, door felle ſtorm gedreven,
Kan 't nootlot vaak niet wederſtreven,
Wyl een onzichtb're dootſe klip,
Daar hy zyn haven meent te kiezen,
Hem t'evens wegrukt met zyn ſchip,
En doet hem lyf en goet verliezen.

'tVerliefde vogeltje vermaakt
Zich zingende op de groene bomen,
En gaat vernoegt verwellekomen
Zyn ega die van weêrliefd' blaakt;
Wanneer een vlugge pyl zyn treurſpel komt voltrekken,
In 't midden van zyn trekkebekken,
Daar hy zyn grage wellust boet;
Zoo dat, in plaats van vreugt te vinde,

Hy nederſtort in 't lauwe bloet,
En vint de doot by zyn beminde.

Een hart dat, als de vlugge wint,
Door bos en bergen weet te vliede,
En ſchoon hem iemant ſtryt aanbiede,
Geen wederga in ſnelheit vint,
Raakt evenwel door liſt des jagers in de netten,
Die hem zyn ſnege loop beletten,
En end'lyk met gevelde ſpriet
En jagtzwaart 's levens draat afſnyen;
Dies kan daar hy hem op verliet,
Hem van de doot niet meer bevryen.

Zoo heb ik als een ſchip geholt,
Door woeſte golven, heel verbolgen;
Gelyk een vogel moeten volgen,
Waar hem het onluk heenen rolt;
Ja, als een vluchtig hart, in myne doot geloopen;
Dies is 'er niets voor my te hopen.
Ik leed meê ſchipbreuk op een rots;
Een wreede pyl myn borſt doorgriefde;
Een jagtſpriet trof myn hart, dat trots
Het wankel luk ſtantvaſtig liefde.

Leonido.

Leon. WEl Karel, 't dunkt my vreemt u nu alleen te zien,
Weet gy niet dat de Vorſt met al zyn Edelliên
Hier in 't geberregte zoo daatlyk is gekomen?
Hy blyſt hier voor een wyl; en na ik heb vernomen
Zoo wil hy zich ter jagt vermaken dezen dag;
Dies waar 't niet vreemt dat men u ook genegen zag,
Om nevens andere zyn Majeſteit t' ontfangen.
Kar. Na Karels byzyn zal men nu niet zeer verlangen,
Dies is 't onnodig, vrient, dat gy my zulleks vergt;

Ook als zyn Majesteit komt jagen in 't gebergt,
Zoo is hem wel bekent ons aller onvermogen,
Hy zal 't genegen hart met goedertieren ogen
Wel inzien zoo ik meen; en blyft hy deze nacht,
Daar wert al wat men kan tot vreugde bygebracht,
Om na behoor de Vorst en zynen stoet t' onthalen.
Maar zeg, zaagt gy Margreet met goddelyke stralen
Niet blinken als de zon in 't heerelyk gewaat?

Leon. O ja! noch schoonder dan de schone dageraat,
Die hare schoonheit van dit schone beelt moet leenen;
Daar wort gezeit dat haar den Koning wil vereenen
Met Frederik zyn Neef, door Hymens heil'ge bant.

Kar. O pyn!

Leon. Zyt gy ontstelt?

Kar. Het gaat my aan 't verstant.

Leon. 't Is vreemt!

Kar. 't Doet niet.

Leon. Zyt gy minnydig dan?

Kar. Met reden:
Een minnaar wert altyt met achterdocht bestreden.

Leon. Zoo mint gy de Princes?

Kar. Zy is het die myn zin
En ziel alleen gebied.

Leon. Wat voordeel kan die min
U geven? niet met al.

Kar. Haar eeuwig te beminnen
Myn lust en oogwit is.

Leon. Wat zultge daar meê winnen?

Kar. 't Is my genoeg als ik haar dienaar maar mag zyn.

Leon. En zonder liefs genot voor al uw minnepyn?
Zoo dwaas en ben ik niet, dat ik zal liefde dragen
Diens grootsheit my veracht, dien ik niet kan behagen,
Schoon dat ik haar behaag, vermits de hoofse eer
Niet toelaat dat zy haar gedachten tot my keer.
'k Beken, 'k heb Margareet voor lang myn hart ge-
geven,

Eêr

Eêr dat haar 't luk zoo hoog had boven my geheven:
Maar toen zy wiert bekent, zoo heb ik voorts getracht
Die liefd' te bannen uit het diepst van myn gedacht;
Want iets te minnen dat men nimmer kan genieten,
Is zotheit, die niet brengt als quelling en verdrieten.
Verbant dit uit uw geest, wilt gy u laten raân.

Kar. Had ik als gy bemint, ik had zulks licht gedaan;
Maar neen! myn liefde is al gebouwt op vaster gronden.
'k Vind' vreugd' in myn verdriet, en balsem voor myn wonden,
Wanneer ik aan haar denk, kan die gedachtenis
Myn ziel verlichten, die vol pyn en droefheit is.

Leon. Uw staat is t'ongelyk, bezin u eens te degen,
Een lantmant zal die een Princes tot liefd' bewegen?

Kar. Wat lantman? 'k zeg gy liegt, vermits het edel bloet
Dat in myn ad'ren is, de deugt van myn gemoet
Genoegzaam tuigen kan, dat niemant kon verneêren.
Ik ben een Prins, en wil by d' hemel u hier zweeren
Dat yder een die my voor zulleks niet en kent,
Myn hoonder is, en al myn roem met onrecht schent:
Want myn gedachten noit van eed'le daân vervremen,
Maar doen hun lof tot by 't gestarnte plaatze nemen.

Fredrico in jachtgewaat.

Fred. WAt 's dit!

Leon. 't Is Karel, Heer, die zelf hier niet alleen
Zich Prins noemt, maar durft noch door schandelyke reên.
My hoonen, dan ik zweer myn wraaklust haast te koelen. *Leonido binnen.*

Fred. Lafhartige! 'k zal u myn gramschap doen gevoelen.
Wat oorzaak hebt gy, schelm, dat gy u zelf de naam
Van Prins toeëigent, daar geen and'ren erfgenaam
Des Ryks en is, als ik; 'k zweer 'k zal u haast beroven

Van alle hoop, die u dees zotheit deed' geloven.
Gy zult niet ſtraffeloos dees blykelyke hoon,
My aangedaan, ontgaan, ô neen! ik wil dan, ſchoon
Het my tot ſchand' verſtrekt, dat ik, met een verachte
En ſlechten menſch als gy, myn ſtaal beproef en krachten,
Dat gy uw degen trekt, geen woorden, maar de daat
Alleen, beſchut u 't lyf voor myn gerechte haat.
Kar. Ik bid, myn Heer, wilt toch uw toorne wat bedwingen;
'k Verzeker u, dat ik zyn Hoogheit in geen dingen
Ter werelt oit miſdeê, ook nimmer doen en zal:
'k Ly met gedult het woên van 't wankele geval.
Fred. Dat u ten troon verhief, onwaardig tot regeeren.
'k Zeg dat gy u verweert, of by den hemel 'k zweere
Dat ik u dooden zal.
Kar. „ Is 't mooglyk dat de wet
„ Eens onderzaats myn ſtaal nu inhoud, en belet
„ Om dien hoogmoedigen van 't leven te beroven?
„ O ſpyt! ô ſchant! wat plicht gaat uw gevoel te boven!
Fred. „ Het is nootzakelik dat ik gelegentheit
„ In acht neem, Karels doot zal d'Oppermajeſteit
„ Van 't machtig Napels my na wil en wens doen erven?
Noch eens verweert u, of ik doe u daatlik ſterven;
Voort, trek uw degen uit.
Kar. Myn eer laat zulks niet toe,
Dat ik in zulks te doen my zelf en u misdoe,
De Prins en zal my noit van myne plicht afkrygen.
Fred. Zoo zal ik u dan hier met ſteek op ſteek doorrygen.
Trekt zyn degen, daar op Karel de zyne mede.
Kar. Wel, nu gy my zoo trots en overmoedig tergt,
Kom aan, myn groot gedult is al te veel gevergt;
Dan 'k neem den hemel tot getuige, dat uw woorden
My dwingen tot dees daat.

Mengo uit.

Men. Men wil myn Heer vermoorden:
Och, help! ſta by, och, help!
Kar. Hoe maakt gy zulk gerucht?
Fred. Zwygt, ſchellem, of ik zal....
Kar. Ik ga, vermits ik ducht
Dat ik in 't end myn ſtaal niet zou bedwingen konnen.

Karel binnen.

Men. Twee vochten ſtyf en ſtark, en niemant had gewonnen,
Was 't geen Romeinſe daat?
Fred. Toont u vry dankbaar aan
Zyn komſt; want anderſins ten waar zoo niet gegaan.
Men. „Terwyl hy omkykt zal ik meê de vlucht verkiezen,
Ten dient my hier niet meer.

Mengo binnen.

Fred. Ik moet myn hoop verliezen:
Hy laat my hier, en is geweken zonder reên.
Wel, Mengo, hebt gy.....hoe! dien fiel is ook al heen.

Arneſto.

Arn. Wat toorne dwingt u om uw ſtaal hier dus t'ontbloten?
Zyn Hoogheit is ontſtelt.
Fred. 'k Heb Karels dood beſloten,
En voer myn voorneem noch van dezen dag wel uit.
Arn. Myn Heer die overdenk, 't is al een vreemt beſluit.
Fred. Zwygt, Graaf, en zegt my niet,'k zal hem alleen zyn leven
Niet nemen; maar de Vorſt ook zelf de dootſteek geven:
Op dat doch eens myn hoop, door ſtaatzucht opgevoed,
De vrees verbannen mag van myn ontruſt gemoet.
Kom, gaan wy, 'k zal de zaak in 't breede u openbaren.
Wie dat iet groots beſtaat moet bloheit laten varen.

Beide binnen.

Porcia van d'eene, en Karel van d'ander zyde.

Porc. „IK heb myn tweede ziel, die myne ziel gebied,
„Om wien ik zorgend' leef, en nauwlyks ruſt ge-
niet, (treden,
„Na wenſch gezien: hy komt bekommert herwaarts
„Zyn opgetogen geeſt die is geheel t'onvreden,
„Nu ſlaat hy zyn gezicht ten hemel, dan na d'aart;
„Zyn droefheit myn gemoet zo wel als 't zyn bezwaart;
„Myn hart op elke zucht door meêly ſchynt te breken;
„Hy gaat, ik roep hem hier. wel Karel, zonder ſpreken
Hier dus verby te gaan? dat dunkt my al wat vreemt!
Kar. Mevrouw, 'k verzoek dat gy het doch niet qualyk
neemt,
Ik was in myn gedacht een weinig opgetogen.
Porc. Zoo heeft de liefde dan op u al groot vermogen.
Kar. Te veel, zy plaagt myn ziel met ſmart en ongedult,
Zoo wert myn nootlot door myn lyden heel vervult.
Porc. Uw edel hart is waart iets waarders te verwerven.
Kar. 'k Moet ſtervend leven, om al levende te ſterven.
Porc. Hoe leeft gy dan?
Kar. Mevrouw, ik leef verheugt met pyn.
Porc. De pyn en vreugt nochtans heel tegenſtrydig zyn.
Kar. 'k Voel pyn, wanneer ik denk aan 't geen ik heb ge-
noten,
En echter d'eenzaamheit houd myne vreugt beſloten;
Dies heb ik pyn en vreugt terwyl ik ben alleen,
En niet vergeten kan 't geen is geſchiet voorheen.

Margareta.

Mar. „En zie ik Porcia en Karel daar niet beide
„In redenſtryt? zy zyn 't; wat mag hun hier geleide?
„'k Verberg my hier, en leen aan hun geſprek het oor.
Kar. Vol dankbaarheit geef ik Mevrouw na wil gehoor.
Porc. Uw ſtaats verandering die ging my aan het harte,
En heeft op 't hoogſt myn ziel doorgrieft met pyn en
ſmarte;

Dan

Dan echter weet dat ik u noch in waarden hou.
Mar. „ Het is verlooren, 'k ſterf van achterdocht en rou;
„ Ik nader.
Kar. „ Daar vertoont zich 't leven van myn leven,
„Myn ogen reets hun vreugt vernoegt te kennen geven;
„ Vergode Margareet! mocht ik u ſpreken aan,
„ O hemel! wat geluk zou 't myn te boven gaan.
Mar. Volmaakte Porcia, gelieft u niet te belgen
Myn kleen verzoek, om hier, in ſchaduw van de telgen,
Waar haar de glinſterende Aurora zelver toit,
En alle morregen haar zilv're paerlen ſtroit,
U nevens my wat te vermaken langs dees vlieten,
Die door een labb're koelt haar ruiſſend nat doen ſchieten
Langs d'oevers, daar de roos en geur'ge violet
Turkois trotſt en ſaphir, aan 's Konings kroon gezet;
Hier plagt ik heel geruſt, van onruſt vry, voor dezen
(Eer 't luk my tegen wens verhief) vernoegt te wezen;
Zoo dat my dacht dat ik u ongelyk zou doen,
Indien ik zonder u dees luſt genoot in 't groen.
Porc. Mevrouw, ik blyf verplicht aan uw genegentheden.
Mar. Kom gaan wy, 't is een vreugt zich zoo wat te vertreden.
Porc. 'k Zal u gehoorzaam zyn. „ hoewel het my verveelt,
„ Wyl Karel maar alleen in myn gedachten ſpeelt.
„ Diens byzyn ik verlaat, maar werd 'er toe gedrongen.

Mengo.

Men. Ik ben Fredrikoos toorn heel aardig noch ontſprongen.
Kar. 'k Wil naderen, Mevrouw!
Mar. Ter zyde, ſnoden, voort!
Vertrek uit myn gezicht; is dit uw trouw, uw woort,
Trouwlooze, dat gy zwoert my eeuwiglik te houden?
'k Vervloek met recht den dag dat ik u eerſt aanſchouden.
Margareta en Porcia binnen.

Kar. Myn geest die staat door dees verwarringe verdwaalt;
Is 't mooglyk, Margareet, dat gy met smaat onthaalt
Met zulke afkeerigheit die u zo trouw beminde,
En in stantvastigheit geen wederga kon vinde?
Is 't mooglyk dan dat u verlaten Karel leeft,
Nu gy hem onverdient zoo smadige antwoort geeft?
Ter zyde, snooden! voort, ach! most ik zulks nu hooren?
Tierannige, ach! ik sterf; my zinnen gaan verlooren:
O hemel! hemel, ach! waar ben ik nu?
Men. Niet var
Van 't dolhuis na ik gis.
Kar. Zwyg, onbeschaamden nar,
'k Zal haar ondankbaarheit luitkeels te kennen geven.
Men. Dat hoeft niet, want men ken jou wandel en jou leven,
't Ging lang al buiten west.
Kar. Ik zal de zee en lucht
Ontstellen door de galm van myn benaut gezucht.
Men. Wat zal de wint dan doen, dat zou ik gaeren weten?
Kar. Veranderlyke vrouw! hebt gy zoo haast vergeten
De liefde die 'k u droeg, en gy weêr toonde aan myn,
Zoo was uw liefde niet oprecht, maar liefde in schyn;
't Was alles maar geveinst, dat toont gy door uw daden,
De staatzucht doet u nu myn nedrigheit versmaden;
Uw vleiende bedrog bedroog my voor en na.
Men. Daarom is 't dat ik elk het trouwen ook ontrâ;
Want vrouwen wonder zyn, wanneer zy woorden krygen
Met ongelyk of niet, de mannen moeten zwygen.
Kar. 't Is veeltyts zoo gy zegt, 't bevinden geeft ons blyk,
Geeft haar een korsel woort, of 't weinigste ongelyk
In d'een of d'and're zaak, al had gy duizent malén
Haar opgepast, gedient, en wel gezocht t'onthalen,
Het zal vergeten zyn; zy zal met afkeer, smaat,
Belo-

Belonen al uw liefd'; zoo verre ſtrekt haar haat.
Men. Geen wonder, want wie kan hem op een vrouw vertrouwen?
De wiſpelturigheit is eigen aan de vrouwen,
Zy zyn gelyk de wint, die lichtlyk keert en drait,
En als de haan die nu eens dus dan anders krait.
Kar. Zacht, Mengo, 'k zie de Vorſt hier met zyn hofſtoet nad'ren,
Gaan wy.
Men. 't Is beſt, op dat jou zinnen weêr vergad'ren.
Beide binnen.

Koning, Albano, Arneſto, Lodovico, en gevolg.

Alban. HEt dorp ſchept nieuwe luſt zyn Majeſteit te zien,
En elk tracht nu verheugt zyn dienſt u aan te biên.
Kon. De droefheit der Princes heeft my tot hier te komen
Gedwongen, anders waar het licht niet voorgenomen.
Alb. Nu droef te zyn, dat 's vreemt, quelt zy haar zelven dan?
Kon. Het zy hoe 't wil, het hof haar niet vermaken kan;
't Schynt haar genegentheên tot eenzaamheden ſtrekken;
Dies heb ik, om haar hart allengs tot vreugt te trekken,
Voor goet gekeurt dat men haar luſt na wil voldoet.
Alb. De vorſt doet wel, wyl zy is eenig opgevoed,
Zal haar alleen te zyn licht allermeeſt behagen;
Natuur haar trek hielp vaak voor 't lichaam zorge dragen.
Kon. Die laat ik nu begaan; want vreugde, zang, en ſpel,
Of wat men oit bedacht tot blytſchap, om de quel
Die het gemoet beheert, in 't ende t'overheeren,
't Was al vergeefs, haar pyn ſcheen meerder te vermeêren,
Dies ſtel ik d'uitkomſt voorts aan 's hemel goet beſtier.
Maar zeg, Albaan, wat doet, waar houd zich Karel hier?
Alb. De lees- en jagtluſt zyn zyn daaglykſe oeffeningen.

Kon. Ik wenſten hem te zien? want ik hem zonderlinge
Bemint heb, om zyn deugt, dien ik het waardig von:
Ik trachten hem in 't hof te houden; maar ik kon
Door myn verzoek hem tot verblyven niet bewegen.
Alb. Sint dat hy hier quam ſtont hem alle grootsheid
tegen.
Kon. Hy is voorzichtig, wys, en zulk een inborſt acht
Het wankel luk niet dat hem ſchielyk t' onderbracht.
Lod. De ſchaamt en ſchant van dus de hoop der kroon te
derven,
Deed' hem verlaten 't hof, en wenſten hier te ſterven.
Kon. Ik neem den hemel tot getuigenis voor myn,
Dat ik wel wilde hy myn erfgenaam mocht zyn;
Want ik kan nauw, dat hy myn zoon niet is, geloven;
Iets twyffelachtigs wert my ingeſtort van boven:
Myn bloet getuigt, door liefde en toegenegentheit,
Natuur haar trek die tot zyn voordeel by my pleit.
Daar komt myn dochter, vol van kommer en be-
zwaren.

Margareta bedroeſt met Porcia en Fredrik.

Porc. VAn droefheit kon Mevrouw tot noch toe niet
bedaren.
Kon. Myn kint, nu zyt gy op de plaats, daar uwe geeſt
Zoo na verlangde, op hoop dat zy haar quelling meeſt
Verlaten zou, en 't hart van ſmart door haar vermogen
Ontlaſten, waarom dan met neêrgeſlagen ogen
Het aartryk dus beſproeit met tranen en geween?
'k Begaf my uit myn hof tot uw vermaak alleen,
En nu ik hier ben, ſchynt uw' droefheit te vermeêren.
Mar. „Vervloekte minnenyt, hoe moort gy myn begeeren.
Kon. Nu vind ik waar te zyn, dat droefheit meeſt haar
kracht
Betoont aan die met recht men meeſt verſtandig acht.
Mar. Myn Heer, ik kon my noch tot geen vermaak begeven.
Fred. Haar ruſteloze geeſt wert door iets vreemts gedreven.
Kon.

Kon. Geef u tot ruſt, Princes; de ruſt vermindert pyn.
Mar. Ik wenſte liever wat alleenig hier te zyn;
Kon 't wezen, Heer, men zou my zeer daar door verplichten.
Porc. Het ſchreijen zal de ſmart, die haar bezwaart, verlichten.
Kon. Men doe haar wil, op dat zy wat genoegen vint.
Fred. Zyn Majeſteit doet wel.
Kon. Den hemel ſpaar myn kint.

Alle binnen, behalven Margareta.

Margareta.

Mar. WAt helſche pyn ontſteekt op eenen tyt,
Myn hart zoo fel, met min en minnenyt?
Komt, tranen! mindert myn verdrieten,
Met ſtaâg uit myn gezicht te vlieten;
Nu ik myn ziel vol toorn en liefde voel.
Maar, neen! gy zyt verſcheide voortgeſproten;
Uit d'onluſt heet en uit de liefde koel.
Dies doet het niet, gy zoud myn brant vergroten;
Vermits dat tegen d'achterdocht
Myn liefde als vuur wert voortgebrocht;
En, als een Etna, gloeit van binnen,
En zult gy doch niet konnen winnen;
Want 't is niet meer in myn vermogen
Die brant te bluſſen door myn ogen.

Mengo uit.

Men. Indien barmhartigheit u immermeer bewoog
Om wel te doen, zoo ziet met een genadig oog,
Doorluchtigſte Princes! uw' Karel aan, verlaten
Van liefde en van geluk, terwyl gy hem wilt haten.
Hy leeft bedroeft, en wenſt de doot, met zucht op zucht,
Die d'harde rotſen zelf bewegen, en de lucht
Zyn trouw gemoet, en zyn ſtantvaſte liefd' doet weten.
Mar. Wat zegt gy al?
Men. Is 't dan wel mooglyk te vergeten
Hoe groot zyn liefde was? hoe dikwils gy te ſaam
Liefkoosden in ons dorp, zoo zoet, en aangenaam,

Die u zoo mint, en gy zoo minde van te vooren.
Mar. Gaat heenen, Mengo, 'k wil uw' dwaasheit niet meer hooren,
Door dien dat Karel een verrader is, die my
Maar te bedriegen zoekt; want al het geen dat gy
My zeggen wilt is vals, en uit zyn lift gefprooten.
Men. De drommel mag Mevrouw, en hem, en my, wel ftoten.
In 't diepft van 't vagevier, daar noit geen ziel verkout,
Zoo hy u niet bemint, en noch in waarden houd.
Mar. Heb ik hem flus noch niet met Porcia zien fpreeken?
Men. Dat kan daarom niet zyn by ontrouw vergeleeken.
Mar. Hoe wil men dat ik min, die ik niet minnen kan?
Die my met achterdocht, gelyk een wreê tieran,
Elk ogenblik vermoort, en aandoet duizent fmarte.
Men. Kan u dan zyn getraan niet raken aan het harte?
Nochtans het heugt my wel, dat gy niet zonder zyn
Gezelfchap leven koft.
Mar. Die tyt is, door de pyn,
Die ik geleeden heb, al lang uit myn gedachten.
Men. Gy klaagt van weelde, daar hy reden heeft tot klachten.
'k Verzeeker u dat hy om u zoo treurig leeft,
Dat hy zyn zinnen meeft alreê verlooren heeft;
En duurt het langer (dat uw goetheit niet gehenge)
Zal dees bezwarenis hem tot het uiterft' brenge.
't Is wonderlyk, hy zit den heelen tyt meeft ftil,
En als hy dan een woort, of zoo wat fpreken wil,
Zoo vliegen uit zyn mont niet anders als Margrieten,
Die hy, zoo teer, zoo fchoon, en zoo beleeft laat fchieten,
Dat, waren 't paerelen, ik had lang ryk geweeft;
Maar 't valt nu flechter uit: 'k ben zekerlyk bevreeft,
Zoo 't reets niet is, het zal hem haaft in d'harfens raken;
Want

Want hy begint zoo veel posturen al te maken,
Dan kruist hy d'armen eens, en krabbelt als een haas
Zyn neusdoek schier te niet, dan weêr met een helaas!
Zyn handen van malkaâr, en d'ogen na de starren,
Ja zoo veel dat ik zelf zou in 't verhaal verwarren.
Wat zegt gy dan, Mevrouw, ik wil hem roepen gaan?
Mar. Ja loopt, en blyft.
Men. Wel hoe! hoe zal ik dit verstaan?
Ja loopt en blyft, je hebt ten hoof al vreemde streeken,
Hoe kan het loopen by het blyven zyn geleeken?
Mar. Begrypt gy zulleks niet, is u 't verstant zoo dom?
'k Wil dat gy loopt om hem te roepen, dat hy kom.
En voorts dan ginder blyft; nu weet gy myn begeeren.
Men. Heel wel, 'k ben ook zoo bot noch niet, of 'k kan wel leeren. *Men. bin.*

Margareta. Karel.

Mar. O Hemel! geef in dit verdriet
Dat ik myn Karel trouw mag vinde;
Op dat myn ziel zich eens ontbinde
Van quelling; en weêr rust geniet.
Kar. Gelieft haar Hoogheit aan haar slaaf iets te gebieden?
Mar. Hoe, ik! wie zyt gy? wat 's uw wil?
Kar. Kan 't wel geschieden?
Wat hoor ik? hemel! ach! wat hoor ik! wacht gy dan
Noch langer? doot my, nu 'k niet langer leven kan.
Gebiedster van myn ziel, de pyn dien ik gevoele
Verstrekt een strik, die gy, om uwen haat te koele,
My werrept om den hals, en smoort myn tong, die eêr
Uw weêrliefd' bad; maar, ach! zy kan noch wil niet meer:
De snode ondankbaarheit, my op de nek geschoven,
Verwart myn geest, en doet my zelven nauw geloven
't Geen dat ik nu met smart meer als te waar bevin;
Is 't mooglyk, hemel! dat zoo grooten liefde en min

Zoo haaſt verſmoort kan zyn? ach! is u reets vergeeten
De tyt die wy vernoegt met vreugden hier verſleeten?
Mar. 'k Beken dat ik u minde, en mooglyk tot myn leet;
Want te verzaaken 't geen gy zelver beter weet
Is vruchteloos, ik zou met recht de naam van wreede,
Indien ik zulleks deed', of zocht te doen, bekleede,
En 't ſtrekte my voor al myn leven een verwyt,
Dan ik vertrouw uw' deugt, wyl gy verſtandig zyt;
Doch, eer ik vorder ga, zoo dien ik wel te hooren,
Wat gy met Porcia gehandelt hebt te vooren,
Toen ik u by haar vond.
Kar. Niet zonderling, Mevrouw.
Mar. Geveinſde, 'k wil dat gy my zegt het geen zy wou.
Kar. Begeert gy 't? wel, zy gaf haar min aan my te kennen;
Doch ik, om niet de liefd' die ik u draag te ſchennen,
Heb my ondankbaar voor zoo grooten gunſt betoont,
En ſlechts met afkeer en verſmaatheit haar beloont;
Vermits gy zyt alleen myn hart en zielsbegeeren,
Zoo kan ik nimmermeer een andre ſchoonheit eeren.
Mar. Maakt my geen logens wys.
Kar. 't Geen dat ik zeg is waar.
Mar. 'k Geloof u dan, en zeg u, Karel, 't valt me zwaar
Dat de gemeenſchap die wy hadden met malkand'ren,
Door 't wankele geval zoo ſchielik moeſt verand'ren;
Ik ben op Napels troon gerezen, en gy tot
Het laagſte neêrgedaalt; nu wenſte ik wel, uw' lot
Zoo ſlecht niet viel, om u myn min te mogen toonen.
Maar ach! het kan niet zyn, of 'k zou my zelver hoonen,
En al den Adeldom, wyl gy een Lantman zyt,
En ik Princes; het was my eeuwig een verwyt,
Dat zynde die ik ben, ik echter zou beminnen
Dien ik in ſlechte ſtaat opofferde myn zinnen;
My te vernederen is nu zoo onmoogelyk
Als u te heffen tot een Koning van dit Ryk;

Het eene queſt myn eer; by 't ander ſtaat te vrezen,
Dat u geen onderdaan oyt zou gehoorzaam wezen.
U dan te minnen, en verlaten met berouw,
Getrouw te zyn, en zien de vrucht niet van myn trouw,
Te leven onvernoegt, voorts zonder hoop te hopen,
Is dwaasheit, die men meeſt met droefheit moet bekoopen;
't Is daaglyks ſterven en oneindelyk verdriet,
Zoo dat indien gy 't al wel oordeelt en beziet,
Bevint gy lichtelyk, dat in u te vergeten
Geen misdaat en beſtaat, daar ik u meê laat weten,
Dat ik met Frederik, die nu myn Bruigom is,
My geven zal in 't kort in echtsverbintenis;
De liefd' die ik u droeg wert hem nu toegedragen,
Gy kont my eertyts, hy my nu veel meer behagen:
Myn zinnen, van u af, zyn nu op hem geleit
Waarom dat weet gy, 'k vin te grooten onderſcheit.
Dies zeg ik nu, vaar wel: hoe! geeft gy taal noch teken?
En antwoort gy my niet?

Kar. Hoe kan een doode ſpreeken?

Mar. Zoo geeft gy my geloof? neen, Karel, Lief! myn Heer!
Keert weder tot u zelf, en zet uw twyffel neêr,
Myn zielsgebieder, kan een woort u dus verveelen?
De Liefde, een kint, nam ſlechs vermaak met u te ſpeelen,
En heeft uw zin, zoo wel als my myn hart, vervoert;
Omhels my dan, myn Prins! myn reden zyn maar boert;
'k Verzeeker u, myn liefd' en zal u noit begeven.

Kar. 'k Begin op nieuw in dees uw armen weêr t'herleven,
Myn ziel die wort verquikt door ongemeene vreugt,
Die 't alles ſchuldig blyft aan uw volmaakte deugt.
Maar zeg, kunt gy, Princes, myn ſtaat met gunſt beögen?

Mar. Zwyg, laat die vrees, ik wil die woorden niet gedogen.

Gy

Gy kent my qualyk; want om u liet ik de kroon
Der gantſche werelt ſtaan.
Kar. Zoo 'k my niet dankbaar toon
Na waarde, 'k bid, hou het uw dienaar doch te goede;
Zoo wil den hemel ons voor meerder onheil hoede.
Mar. Myn liefd' is veel te groot, dies zyt niet eens beducht;
En volg myn raat. maar zacht.
Kar. My dunkt daar is gerucht.
Mar. Staat op, men mogt ons zien.
Kar. 't Schynt iemant ons komt nad'ren.
Mar. Men zie wie 't is, en ſchuil hier achter deze blad'ren.

Frederico alleen, met een pook; de Koning vertoont zich by de beek al ſlapende.

Fred. MYn ziel met zorg belaân, vol dodelyke ſchrik
En angſt, deiſt redeloos op yder ogenblik;
Ik weet nau wat ik doe; nu werd ik aangedreven,
Dan houd men my te rug, en al myn leden beven,
En echter moet het zyn; 't is billik dat hy ſterf,
Diens doot myn leven is, en leeven myn bederf.
'k Beken wel dat dees daat elk een voor wederſpannig
En ſnoot uitkryten zal, voor wreet en voor tierannig;
Maar 't zy hoe 't wil, of hy als Konink hier gebied,
Myn degen onderwerpt zich 't juk der wetten niet.
Het is hier ſtil, 'k ben nu verzeekert na begeeren
Voor yder een, dies is 't geen tyt te rug te keeren.
Hier ruſt hy zorgeloos voor 't wankele geval,
Terwyl dit ſtaal hem al zyn zorg verbannen zal.
Ik nader hem: maar hoe! wat is 't? wat wil dit wezen?
Myn hart dat klopt van vrees; dan 't is geen tyt van vrezen:
Myn hoogmoet heerlyk is, myn ſtaatzucht al te veel,
En edel, dat ik hier myn zinnen dus verdeel.
Ik ga: maar ben ik niet ondankbaar in elks ogen?
O neen! een Kroon die is van al te groot vermogen;
Haar glans doet onze ziel niet vrezen voor de doot.
De

De noot breekt alles, en dees wreetheit komt uit noot.
En of ik wreet ben, ik werd Koning door zyn ſterven,
En blyft hy leven, kan ik Ryk noch Staat verwerven.
Myn geeſt in twyffel is: dan reên geen plaatze heeft,
De Staatzucht zeit my reets, hy heeft te lang geleeft;
Dies vaar ik voort, en vind myn arm door moet geſteven.

Kon. Fredrico Neef, wilt gy my nu de dootſteek geven?
Waarom vermoort gy my? ô al t'ondankbaar hart!
Is dit myn deugt beloont?

Fred. Hoe vind ik my benart
Nu dat hy droomende zyn lyden my doet blyken!
Dan evenwel ik zal niet van myn voorneem wyken;
Maar wel het geen hy my heeft in zyn droom voorzeit,
Hem ſlapend maaken waar, tot myn geruſtigheit.

Hy wil den Koning doorſteeken, dan wort door Karel en Margareta belet.

Kar. HOud! Frederico, houd!

Mar. Och! help, men moort myn Vader!
Ondankb'ren ſchelm!

Kar. Hy zal hier ſterven, dien verrader!

Kon. Wat zie ik hier, myn Neef, den Hemel my behoê!

Fred. Vergeef my, groote vorſt, de ſtaatzucht brachtm'er (toe,
Zoo ſnode misdaat oyt vergiffenis kon krygen,
Door leet en ſchultberouw, zoo laat uw toren neigen
Tot die hier ſchuldig leit voor uwe voeten neêr.

Porcia. Arneſto. Lodovico. Albano. Leonido, en Mengo uit.

DIe u hoogmoedig heeft gehoont, doch bid u, eêr
Gy hem van 't leven rooft, hem noch voor 't laatſt te hooren.

Kon. Wel ſpreek, wy luiſt'ren wat 't geval ons had beſchooren,

Fred. Doorluchte Vorſt, voor eerſt moet ik bekennen, dat
Myn

Myn ſtaatzucht uwen val voor wis beſloten had;
Te meer, wyl Karel was zoo onverwacht gerezen,
Dies heeft myn liſt, om van die kant niet meer te vrezen,
U doen geloven dat hy uwe zoon niet was;
Hier quam Albanoos hulp na wens my wel te pas,
Met wien ik dit bedrog en dees verandrig broude,
Mits ik in alles hem myn aanſlag toevertroude,
Die nu door 's hemels wil mislukt is als gy ziet;
Dat dan dees braven Prins met recht weêrom geniet
De kroon en ſepter die 'k zyn vroomheit lang benyden.
Wy beid' miſdeeden u, doch doet ons beid' niet lyden:
Maar ſtraf de miſdaat vry door my alleen begaan;
En niet dien man, die door myn toedoen heeft misdaan.
Kon. Albaan, zegt ons nu voort, op dat wy alles weeten.
Alb. Doorluchte Vorſt, dat ik my zelf dus heb vergeeten,
Was maar alleen uit zucht en liefde tot myn zoon,
Om dat hy de Princes beminde, die hy 't loon
Van weêrliefd' te vergeefs zoo langen tyt ging vergen,
Dies nam ik voor, haar ſtaat in 't eerſte te verbergen,
Tot dat Prins Fred'rik my bewoog, door zynen raat,
Door haar verhooging hem te ſtoten uit zyn ſtaat.
Maar nu, ô groote Vorſt! voor wien ik leg gebogen,
Des Hemels toedoen ſcheid de waarheit van de logen,
Die neem ik nu voor u tot een getuigenis,
Dat ik de waarheit ſpreek, en dat Prins Karel is
De zoon zyns Majeſteits, hy ſtel zyn ziel geruſter;
Princes Margreet die is de dochter van uw Zuſter,
Die zy hier in het dorp ter werelt heeft gebracht.
Straf nu myn misdaat vry, ik ben in uwe macht,
Myn hart is nu ontlaſt; nu wil ik gaerne ſterven;
Den Hemel zeegne uw kroon, en dees uw wettige erven.
Lod. O wonderlyke daat!
Por. Veranderlyk geluk!
Arn. De Saatzucht brengt den menſch te jammerlyk in druk.

Lod.

Lod. Vervoert hem, eer hy 't weet, van 't quaat in noch veel
quader.
Leo. O Vorſt! ik bid u, hebt doch deernis met myn vader.
Kon. Staat op gy beide, 'k wil nu door een brave daat
Myn naam lauwrieren dat die eeuwig niet vergaat.
Fredrico, die de dood my daatlyk noch bereiden,
Treurt nu met naberouw, en wil zyn ſtraf verbeiden;
Indien myn ſtraf hem al ter doot verdoemt met pyn,
't Zou wel gerechtig, maar gants niet barmhartig zyn:
Albaan heeft zyne ſchult gewillig ook beleden,
Den hemel die vergeeft de ſchulden op ons beden,
Als iemant met berouw zyn eigen misdaat ken.
'k Ben Koning, maar ik weet dat ik een menſche ben,
Een ſterflyk menſch moet hier vergeten en vergeven.
Staat op, myn Neef, ſtaat op, ik ſchenk u beide 't leven.
Fred. Den Hemel gun u heil en leven in uw Ryk.
Alb. Uw nazaat in 't getal 't geſtarnte zy gelyk.
Kon. Nu my den Hemel dus genadig heeft bejegent,
En door dees wond're daat myn Kroon en Staat geze-
gent,
Zoo wil ik dat myn Zoon Prins Karel zich verbint
Met Margareet, van hem, als hy van haar, bemint,
Door 't heilig huwelyk; en om meer vreugt te vinden,
Zal Porcia zich ook aan Frederik verbinden.
Kar. De Vorſt gehoorzaam zyn is 't einde van myn druk.
Porc. Uw Majeſteits gebod myn wil is, en myn luk.
Fred. In uw genade, Vorſt, ik al myn lukken reeken.
Kon. Hoe! zwygt Margreta?
Mar. Heer, myn tong en kan door ſpreeken
De vreugt die 't hart gevoelt niet brengen aan den dag.
Men. Zoo dunkt my is 't wel tyt dat ik eens ſpreeken mag.
Kar. Wat wilt gy zeggen?
Men. Maar dat ik wel wilde weete,
Nu dat gy trouwen gaat met uwe Margareete,
Wat ik voor al myn dienſt dan end'lyk hebben zal?
Ik heb je trouw gevolgt door bos, en berg, en dal,
Toen

Toen yder jou verliet ben ik je by gebleven;
Mevrouw weet ook wel hoe het werrek is gedreven
Is het niet waar, Princes?

Mar. Hy heeft gelyk, myn Hee

Kar. Wel wat verzoekt gy dan.

Men. Het Schoutſchap, en niet me
Ten naaſte by zel ik het daar meê konnen ſtellen;
O broek! hoe wil ik dan die courtizanen quellen.

Kar. Het wert u toegeſtaan.

Men. Heb dank na vollen eis
Gelyk ik myne heb; komt iemant nu een reis
Te Napels, die 't verkerft, ik zweer hun zoo te plag
Dat haar de naſmaak wel zel heugen al haar dagen.

Kar. Gy, Leonido, volg het hof, 'k verzoek u, laat
Uw droefheit, 'k zal u haaſt verand'ren doen van ſt

Leo. Ik zal, genadig Heer.

Kon. Gy, Heeren, volgt ons all
Nu 't alles tot myn wens en vreugt is uitgevallen,
Zal yder nevens ons zich voegen na de ſtad,
Op dat men daar op nieu het vreugdefeeſt hervat;
Dat yder eer den Prins, dien ik myn Kroon zal geve

All. Lang leef den Koning! lang, lang moet Prins Ka
leven!

Mar. Stantvaſte en kuiſche liefd' verwint het end'lyk a

Kar. Verduurt de nyt, en tyt, en 't wankelbaar geval

U I T.